

„Fiecare Biserică este Biserică universală, însă nu în deplinătatea ei. Fiecare Biserică își dobândește universalitatea doar dacă se află în comuniune cu alte Biserici!!! (Porto Alegre, Brazilia, februarie 2006).

Conform declarației de la Porto Alegre și a celei de la Busan, ortodocșii trebuie să-și schimbe Simbolul de Credință! Nu vom mai spune „Cred... într-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserică”, ci vom spune „SPER ÎNTR-UNA, SFÂNTĂ, SOBORNICEASCĂ ȘI APOSTOLICEASCĂ BISERICĂ...”!!!, pe motiv că sobornicitatea și apostolicitatea depind de unificarea și comuniunea Bisericii Ortodoxe cu celelalte „Biserici”, cum ar fi, de exemplu, cu Biserica Anglicană, reprezentată de episcopesele din fotografie (hirotonite). „Doamne Iisuse, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, păcătoșii” (!!!)

Instantaneu din timpul vizitei Preafericitului Patriarh Ecumenic Bartolomeu la Sinagoga Evreiască din Statele Unite ale Americii, din data de 28 octombrie 2009.

„Dacă vreun creștin ar duce untdelemn sau ar aprinde lumânări la templul păgânilor sau la sinagoga iudeilor, în sărbătorile lor, să se afurisească”

(Canonul 71 al Sfinților Apostoli).

Sărbătorirea Sfântului Sava, primul Arhiepiscop și întemeietor al Bisericii Serbiei. Sfânta Liturghie în Paraclisul Facultății de Teologie din Belgrad, săvârșită de decanul facultății, P.S. Episcop Irineu Bulovic. La binecuvântarea pâinii participă și un episcop papistaș!...

c) *Rugăciuni comune cu eterodocșii și cu credincioși de alte religii*

Una dintre urmările tragice ale *Dialogului* cu ereticii eterodocși, dar și cu cei de alte religii, este participarea la rugăciunile comune. Este, desigur, cunoscută interdicția fermă și categorică a rugăciunilor comune în Sfintele Canoane.

„Sfintele Canoane ale Bisericii, având autoritate ecumenică, care fac referire la rugăciunea comună cu ereticii sunt:

Canonul 10 apostolic:

„Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească”.

Canonul 11 apostolic:

„Dacă cineva, cleric fiind, s-ar ruga împreună cu un cleric caterisit, să se caterisească și el”.

Canonul 45 apostolic:

„Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească”.

Canonul 6 al Sinodului local de la Laodiceea:

„Nu este îngăduit ereticilor să intre în casa lui Dumnezeu dacă stăruie în eres”.

Canonul 32 al Sinodului local de la Laodiceea:

„Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care mai mult sunt absurdități decât binecuvântări”.

Canonul 33 al Sinodului local de la Laodiceea:

„Nu se cuvine a ne ruga împreună cu ereticii sau cu schismaticii”.

De asemenea, în afară de aceste canoane există

și altele, precum: Canonul 60 apostolic, Canonul 71 apostolic, Canonul 9 al Sinodului Local din Laodiceea, Canonul 34 al Sinodului Local din Laodiceea, Canonul 37 al Sinodului Local din Laodiceea, Canonul 9 al Sfântului Timotei al Alexandriei, Canonul 2 al Sinodului de la Antiohia, Canonul 1 al Sinodului IV Ecumenic, Canonul 2 al Sinodului VII Ecumenic, Canonul 1 al Sinodului VII Ecumenic (vezi presbiter Anastasie Gkotsopoulos, *Rugăciunea comună cu ereticii*, editura „Theodromia”, Salonic, 2009, p. 25-29).

În ciuda acestei interdicții clare prevăzute de Sfintele Canoane, în zilele noastre rugăciunile comune au devenit la modă, înmulțindu-se în ritm geometric și fiind repetate cu orice ocazie. Este și aceasta una dintre metodele epocii noi, implementate de ecumenismul zilelor noastre, în scopul înpunerii și a consolidării tacticii faptului împlinit. Dinamica imaginii, tactica mediatizării, fantasmagoria decorului și simbolismele manifestărilor și ale evenimentelor creează falsa impresie a acceptării uniatismului. Prin tactica dependenței și a puterii obișnuinței se încearcă relaxarea simțurilor ortodoxe și atenuarea conștiințelor, investindu-se, în acest fel, în sentimentul general de acceptare și de ștergere a particularităților care domină pe plan internațional, în minciuna facilă și ușor de digerat, anume că „*suntem toți la fel*” și că „*trebuie să depășim diferențele dintre noi*”, lucrând în comun pentru valori precum pacea, justiția, solidaritatea socială, securitatea etc.

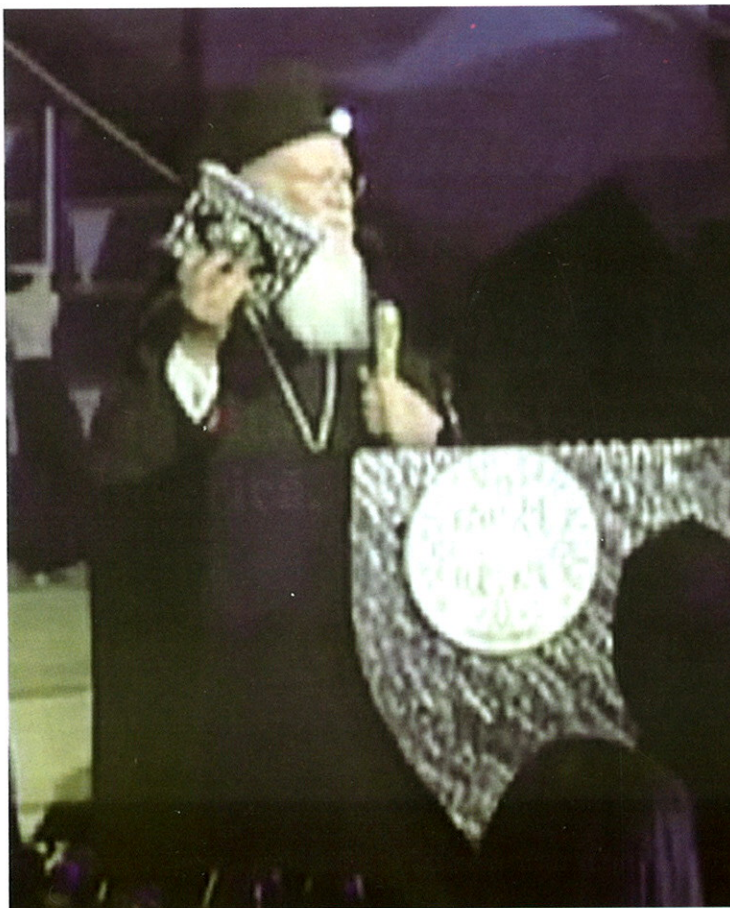
Cu ajutorul rugăciunilor comune se impun, de asemenea, situații de facto chiar și referitor la chestiuni pentru care nu există acord în cadrul *Dialogului* cu eterodocșii. De exemplu, participarea Patriarhiei Ecumenice la liturgiile papale sau invers, a papei la Sfintele Liturghii ortodoxe de la Fanar

promovează în exterior impresia, falsă, a unității liturgice dintre ortodocși și romano-catolici. În acest fel, actele de cult comune, precum și evenimentele ecumenice de vârf funcționează ca fronti-

Instantanee din timpul vizitei Preafericitului Patriarh Ecumenic Bartolomeu la Sinagoga Evreiască din S.U.A., din 28 octombrie 2009.

„Am un mic
souvenir - mic, dar
totodată deosebit de
important pentru
Dafni și pentru
Mouhtar. Este
Sfântul Coran,
cartea sfântă a
fraților noștri
musulmani”
(fragment din
*Cuvântul de
întâmpinare* rostit de
Preafericitul
Patriarh Ecumenic
Bartolomeu în fața
lui Mouhtar Kent,
proprietar al Cola
Enterprises Inc., în
Atlanta, Georgia,
S.U.A., la 29
octombrie 2009).

spiciu și ca vestitor al hotărârilor antiortodoxe și al devierilor ecumenistice ce vor urma în cadrul Dialogului oficial.

Pentru atingerea acestor scopuri au fost organizate o mulțime de manifestări oficiale și de rugăciuni comune, atât între creștini, cât și interconfesionale. Amintim aici, cu titlu informativ, doar câteva dintre aceste rugăciuni comune, prezentând și materialul fotografic aferent:

- Întâlniri interconfesionale organizate de Vatican în localitatea Asissi, cu participarea unor conducători religioși și a unor reprezentanți ai tuturor religiilor lumii. Până astăzi au avut loc patru astfel de întâlniri: Asissi 1986, Asissi 1993, Asissi 2002 și Asissi 2011.

- Schimb de vizite între Fanar și Vatican, cu ocazia Sărbătorilor Tronului și nu numai, precum și participarea la manifestări de cult organizate de ambele părți.

- Săptămâna rugăciunii ecumenice pentru unitatea creștinilor, repetată în fiecare an, precum și alte rugăciuni ecumenistice în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor și al Consiliului Bisericilor din Europa ș.a.

- Rugăciuni comune pentru situații extraordinare, cum ar fi cele pentru pace în Orientul Mijlociu, în fosta Iugoslavie etc.

- Rugăciuni comune pentru chestiuni de ecologie, precum și cele de pe durata simpozioanelor ecologice organizate de Patriarhia Ecumenică.

Sfântul Munte Athos

Rreferitor la chestiunea rugăciunilor comune, am putea scrie volume întregi. Ne vom limita, însă, la a reda fragmente ale reacției puternice a Sfântului Munte Athos:

Preafericitul Patriarh Ecumenic în timpul „iftarului musulman” (a cinei ocazionate de încheierea Ramazanului). În fotografie, instantaneu din timpul rugăciunii de dinainte de cină, la care participă muftiul adjunct al Trapezundei și prefectul localității, Trapezunda, 15 august 2010.

Preafericitul Teofil, Patriarh al Ierusalimului, făcând cadou muftiului Ali Giuma, însoțitorul prințului Iordaniei, Emir Gazi, o plachetă cu versete alese din Coran, îmbrăcată în fildeș. Instantaneu din timpul vizitei oficiale întreprinse de prinț la Patriarhia din Ierusalim, în data de 5/18 aprilie 2012.

Preafericitul Teofil, Patriarh al Ierusalimului, făcând cadou muftiului Ali Giuma, însoțitorul prințului Iordaniei, Emir Gazi, o plachetă cu versete alese din Coran, îmbrăcată în fildeș. Instantaneu din timpul vizitei oficiale întreprinse de prinț la Patriarhia din Ierusalim, în data de 5/18 aprilie 2012

☑ Sfânta Comunitate către Patriarhul Ecumenic Dimitrie, 1980

✓ „Dialogul teologic nu trebuie, în niciun caz, să fie însoțit de rugăciuni comune, de participarea la liturghii și sinaxe și alte manifestări asemănătoare, pentru a nu se crea impresia că Biserica noastră Ortodoxă îi accept pe romano-catolici drept Biserică deplină și pe papă drept episcop canonic al Romei... Sfântul Munte Athos își exprimă îngrijorarea față de acceptul anumitor ierarhi ortodocși de a participa la ceremonii, gale, litanii - unele chiar și de moaște sfinte - alături de clerici romano-catolici” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 406 din 09.05.1980).

☑ Sfânta Obște către Preafericitul Patriarh Ecumenic Dimitrie, 1980

✓ „În calitate de fii duhovnicești, rugăm Preafericirea Voastră ca la Sărbătoarea Tronului Sfântului Apostol Andrei (n.n. telegrama a fost trimisă înaintea sărbătorii Sfântului Andrei), gesturile la care recurg ierarhii ortodocși față de

delegațiile venite de la Roma să nu depășească limitele canonice impuse de Sfinții Părinți, așa cum s-a întâmplat anul trecut, astfel încât să fie evitate reacții neprevăzute din partea fraților aghioriți și ale Sfintelor Mănăstiri, care abia dacă se mai abțin” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 439 din 09.01.1981).

☑ Sfânta Obște către Patriarhul Ecumenic Dimitrie, 1981

✓ „Scandalizarea provocată părinților aghioriți nu are a face cu chestiuni secundare și lipsite de esență, ci cu chestiuni serioase și de substanță care rănesc inima eclezologiei ortodoxe. Astfel de chestiuni sunt: citirea, de către papistași, a Rugăciunii de duminică, în cadrul Sfintei Liturghii ortodoxe, schimbul de îmbrățișări în momentul sfânt al «Să ne iubim unii pe alții ca într-un gând să mărturisim», orice îmbrățișare liturgică presu-punând, pentru cei ce cunosc teologia și experiența liturgică a Bisericii ortodoxe, corespondența cre-dinței. Ace-lași lucru e valabil și în ceea ce privește parti-

Să observăm un amănunt: papa, în calitate de șef al statului Vatican, așezat între alți doi șefi de stat ai Israelului și Palestinei, pe o platformă. Printre participanții la întâlnire - evrei, musulmani și alții - se află și Patriarhul Ecumenic și Patriarhul Ierusalimului. Vă lăsăm să trageți concluziile de rigoare!!!

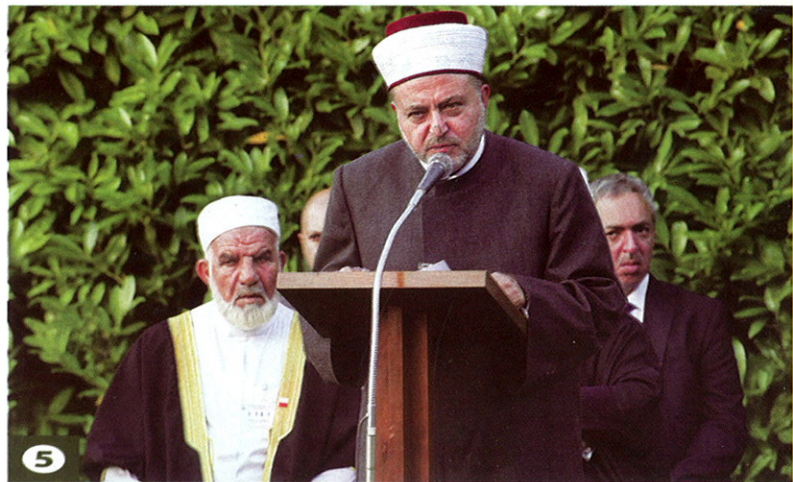
Admirați „rugăciunea comună” interconfesională pentru pace în Orientul Mijlociu! La invitația papei (foto 1,6), în data de 8 iunie 2014, se roagă la Roma, laolaltă, reprezentanți ai papalității, ortodocși, iudei și musulmani. Din partea ortodocșilor, la rugăciune au luat parte Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu, Preafericitul Teofil, Patriarh al Ierusalimului (foto 1,2), Î.P.S. Ghenadie, Mitropolit al Italiei, Î.P.S. Emanuil, Mitropolit al Franței, precum și alți clerici.

Rezultatul „rugăciunii comune fierbinți”? Puțin mai târziu, Israelul (al cărui președinte, Simon Perez, participase la rugăciunea comună alături de președintele Palestinei, Mahmoud Abbas), a lansat în Gaza atacuri nemiloase cu forțe terestre, aeropurtate și navale, care au provocat distrugerii masive, ucigând în special civili (2.113 morți și 10.660 de răniți), dintre care 30% copii!

Vă rugăm din suflet: Nu mai repetați, încă o dată, o astfel de rugăciune interconfesională, pentru că Gaza riscă să fie făcută una cu pământul de israeliți!!!

Delegațiile evreilor (foto 3,4) și musulmanilor (foto 5) la rugăciunea comună interconfesională de la Roma.

Boston, Sfintele Paști 2013. Cardinalul Bostonului, Sian Omali, participând la Slujba Învierii de la Catedrala „Bunavestire” din Boston, unde a citit Sfânta Evanghelie a Învierii în limba engleză, imediat după Î.P.S. Metodiev, Mitropolitul ortodox al Bostonului.

Întronizarea Î.P.S. Atenagora, Mitropolit al Belgiei. La slujba de întronizare au fost prezenți și s-au rugat laolaltă reprezentanți ai papalității, protestanți, anglicani, copti și... budiști! 21 decembrie 2013, Catedrala Mitropolitană „Sfinții Arhangheli” din Bruxelles.

ciparea ortodocșilor la manifestări liturgice ale papalității. De asemenea, schimburile de vizite din timpul Sărbătorilor Tronului la Roma, respectiv Constantinopol, ca Biserici „surori” ...își revelează scopul final” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 440 din 16.01.1981).

Sfânta Obște către Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, 1995

✓ „De asemenea, ne vedem obligați, Preafericite, să ne exprimăm tristețea profundă față de participarea misiunii ortodoxe la Liturghia papală, contrar Sfintelor Canoane...” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 1154 din 22.12.1995).

Sfânta Obște către Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, 1999

✓ „Preafericite Părinte și Stăpâne... Regretăm și ne neliniștim din cauza rugăciunilor interconfesionale comune, al căror caracter sincretic este mai mult decât evident. Începând cu rugăciunea comună de la Assisi (1986), manifestările au fost repetate în fiecare an, pentru ortodocși acestea dobândind dimensiuni triste în România, cu ocazia celei de-a 12-a rugăciuni interreligioase comune din data de 30 august 1998.

De ce ne lăsăm, așadar, noi, ortodocșii, târați în aceste rugăciuni comune, de factori de decizie romano-catolici, ale căror scopuri servesc revendicărilor papale, respectiv impunerii autorității aceleia în întreaga Europă, în cel mai fericit caz? Mai mult decât atât, fără îndoială această practică a rugăciunilor comune contravine Sfintelor Canoane ale Bisericii... În România, Cardinalul papistaș și Preafericitul Patriarh au binecuvântat împreună asistența mixtă formată din romano-catolici, uniți și ortodocși...

Cum, în sfârșit, vom putea justifica rugăciunile comune cu cei de alte confesiuni? Recunosc, cumva, reprezentanții ortodocși, participanți la aceste rugăciuni comune, că și eterodocșii și cei de alte credințe slăvesc, pe bună dreptate, și se închină aceluiși Dumnezeu? Nu contravine, oare, această atitudine Sfintei Evanghelii și, prin urmare, nu

constituie blasfemie împotriva Duhului Sfânt?

Cu smerenie vă rugăm, Preafericite, să vă îngrijiți de emiterea unei hotărâri panortodoxe, prin care să fie interzise rugăciunile comune cu eterodocșii și, desigur, și cu cei de alte religii, pentru că ele contravin spiritului Vechiului și Noului Testament, precum și Sfintelor Canoane, pregătind tere-nul așa-zisei religie a «noii ere», prin care se urmărește abolirea unicității mântuirii Domnului nostru Iisus Hristos...

Preafericite Părinte, vă adresăm această scrisoare plină de amărăciune. Vedem că în lume domină o lipsă generalizată de informație, rezultatul fiind fenomenele neliniștitoare de mai sus. De la o zi la alta, sensibilitatea ortodocșilor față de credința adevărată se atenuează, urmată fiind de renunțarea la morala evanghelică și de creșterea egoismului și a aroganței. Care va fi, oare, rezultatul? În condițiile de astăzi, nefavorabile pentru noi, popoarele ortodoxe, trebuie să fim mult mai vigilenți, pentru a ne putea da seama de «voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit» (Rom 12,2)” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 1329 din 23.07.1999).

Sfânta Obște către Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, 2006

✓ „Dialogul teologic nu are nicio legătură cu rugăciunea comună, cu participarea la sinaxe liturgice și cultice și nici la alt fel de acțiuni, care foarte posibil vor crea impresia că Biserica noastră Ortodoxă îi acceptă pe romano-catolici... ca Biserica adevărată și pe papă ca episcop canonic al Romei” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 1672 din 12.01.2007).

Sfânta Obște către Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu, 2007

✓ „...Sfântul Munte Athos nu este de acord cu rugăciunile comune, cu participarea la sinaxe liturgice și cultice, care dau impresia că Biserica Ortodoxă îi acceptă pe romano-catolici ca Biserica întregă și pe papă ca episcop canonic al Romei” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 1671 din 05.01.2007).

Sărbătorirea Zilei Ecumenismului la Trier (oraș-stat în regiunea Rennania-Palatinato, Germania), în Basilica „Sfântul Constantin”, la data de 5 mai 2012. Participă Î.P.S. Augustin, Mitropolit al Bisericii Ortodoxe din Germania, precum și preoți ortodocși împreună cu reprezentanți și clerici aparținând tuturor dogmelor creștine.

Preafericitul Irineu, Patriarhul Bisericii Serbiei, aprinzând lumânările Sinagogii Evreiești.

Trier, Germania, 5 mai 2012. Sărbătorirea Zilei Ecumenismului. Î.P.S. Augustin, Mitropolit al Germaniei, „este binecuvântat” de Cardinalul papistaș!

☑ Arhim. Gavriil, starețul Sfintei Mănăstiri „Dionisiu”, arhim. Andrei, starețul Sfintei Mănăstiri „Sfântul Pavel” și arhim. Visarion, starețul Sfintei Mănăstiri „Grigoriu”

✓ „Prin parabolele pe care ni le-a lăsat, Domnul nostru Iisus Hristos ne-a oprit de la astfel de acțiuni: «Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor (Mt 7,6)», pentru că cel ce nu este demn de a se împărtăși cu Sfintele Taine «osândă își mănâncă și bea», după cum spune și Sfântul Apostol (I Cor 11,29). De asemenea, referitor la trădătorul Iuda, Sfânta Evanghelie ne învață că după ce a primit pâinea și vinul din mâinile Domnului, a intrat în el Satana (In 13,27). De asemenea, Sfintele Canoane nr. 10 și 11 ale Sfinților Apostolilor precizează strict: «Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească». Iar Canonul 45 apostolic completează că «Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească». Mai mult decât atât, Sfintele Canoane interzic chiar și accesul ereticilor și a schismaticilor în Bisericele Ortodoxe: «Nu este îngăduit ereticilor să intre în casa lui Dumnezeu dacă stăruie în eres»

(Canonul 6 Laodiceea) și «Nu se cuvine a ne ruga împreună cu ereticii sau cu schismaticii» (Canonul 33 al aceluiași sinod), și «Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care mai mult sunt absurdități decât binecuvântări» (Canonul 32 Laodiceea).

Așadar, porunca Domnului și hotărârile Sfințelor Canoane Apostolice și ale Sfințelor Sinoade interzic strict rugăciunea comună și, totodată, primirea binecuvântărilor de la eretici, precum și a Tainelor acestora, în special a Trupului și a Sângelui Domnului, pentru care preotul liturghisitor rostește, din Sfântul Altar, la fiecare Sfântă Liturghie: «Sfintele Sfinților». Și să nu spună nimeni că romano-catolicii, ca urmare a hotărârii luate de ruși, posibil să nu fie chiar eretici. Pentru noi, ortodocșii, aceștia sunt eretici. Ne ghidăm după reguli și hotărâri clare ale Bisericii noastre în acest sens, care interzic comuniunea cu aceștia. Canonul Bisericii noastre spune că «Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească». Iar regretatul profesor Androutsos spunea: «Acolo unde nu există unitate întru învățătură, nu poate exista comuniune bisericească întru rugăciune și Sfântă Împărtășanie» (vezi Dogmatica simbolică, p. 307 și ziar „Presa ortodoxă”, nr. 117 din 20.03.1970).

Ierusalim, 15 ianuarie 2011.

„Săptămâna Rugăciunii pentru Unitatea Creștinilor”. Repetată an de an, această rugăciune εψθμενιστ[comună începe de la Sfântul Mormânt și, pe parcursul mai multor zile, continuă în lăcașuri de cult anglicane, armene, luterane, romano-catolice, unite, etiopiene și copte.

Trier, Germania, 30 ianuarie 2012.

Forum ecumenic internațional, cu rugăciuni comune și cuvântări referitoare la tunica necusută a lui Hristos. În cadrul acestor rugăciuni, participanții „țes”, evident simbolic, tunica lui Hristos!!!

La evenimentul din Germania au luat parte ortodocși, romano-catolici, evanghelici, metodiști și mulți alții. Dintre personalități, amintim pe secretarul general al Consiliului Mondial al Bisericilor, dr. Olav Tveit și pe președintele germanilor romano-catolici, Alois Glueck.

☑ Arhim. Gheorghe, stareț al Sfintei Mănăstiri „Grigoriu”

✓ „Schimbul de îmbrățișări în cadrul Sfintei Liturghii și în special în momentul sfânt când rostim «Să ne iubim unii pe alții», precum și rugăciunea comună cu romano-catolicii în cadrul Sfintei Liturghii ortodoxe de duminică... ne fac să credem că situația s-a înrăutățit atât de mult, încât unia-tismul de facto bate la ușă, așa cum a fost plămuită și programată de Conciliul II Vatican” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 426 din 10.10.1980).

☑ Arhim. Gheorghe, stareț al Sfintei Mănăstiri „Grigoriu” către Sfânta Obște

✓ „Deoarece... a devenit de acum un tipic ca re-prezentanții papistașilor să fie prezenți și să sâr-

bătorească în comun, schimbând îmbrățișări liturgice în timpul «Să ne iubim unii pe alții» și rostind rugă-ciunea duminicală în cadrul Sfintei Liturghii Orto-doxe, cu smerenie considerăm că este de datorie noastră a ne adresa, de urgență, venerabilei Patriarhii Ecumenice, pe care o rugăm să evite, cu orice sacrificiu, astfel de acțiuni anticanonice și împo-triva dogmelor și a eclesiologiei ortodoxe, acestea constituind, pentru credincioșii ortodocși, motive de tulburare profundă, rezultatul fiind, pentru vene-rabilul Tronul Patriarhal, pierderea autorității, și creșterea probabilității ca unitatea Bisericii să aibă de suferit” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 438 din 02.01.1981).

Boston, 26 ianuarie 2014. Rugăciune ecumenistă pentru unitatea creștinilor, cu participarea Î.P.S. Metodi, Mitropolit de Boston, a pastorului Geoffrey Brown, din partea celei de-a 12-a Biserici Baptiste din Roxbury, a păstoritei Laura Everett, din partea Consiliului Bisericilor din Massachusetts și a întâistătorului Bisericii Copte „Sfântul Marcu”. Au mai fost prezenți, de asemenea, misiuni din Coreea, Uganda, Kenya, China, Filipine, Vietnam, Nigeria, Caldeea, Italia, Brazilia, Argentina, Franța, Haiti, Columbia, Egipt, Siria, Irak, India și multe altele. Astfel, au fost reprezentate Biserici Catolice sui iuris, precum și diferite grupări: maroniți, melchiți, siriano-malabari, etiopieni, eritrei, egipteni sau Boston College, Focolare, Noua Cale, Catholique Alpha, măicuțe de la Sain-Joseph, redemptoriști, asumpționiști, Biroul pentru Învățământ Religios și multe enorii.

Întâlnire interreligioasă și rugăciune comună la Assisi, sub egida Vaticanului, la 27 octombrie 2011. Prin întreveneri și rugăciuni comune, „acte” și hotărâri-angajamente individuale, despre care Sfintele Sinoade ale Bisericilor Ortodoxe și poporul dreptcredincios al lui Dumnezeu nu sunt informate în niciun fel, este promovat continuu ecumenismul sincretist.

Patriarhul Ecumenic, în fruntea delegației ortodoxe, luând cuvântul în cadrul întâlnirii interreligioase și a rugăciunii comune de la Assisi, organizată sub egida Vaticanului, în data de 27 octombrie 2011.

Rugăciune comună pentru toate religiile, în timpul dineului oferit cu ocazia întâlnirii interreligioasă de la Assisi, din 27 octombrie 2011.

Preafericitul Hrisostom, Arhiepiscop al Ciprului, semnând Declarația comună cu arhirabinul Israelului, domnul Yona Metzger (Cipru, 6 decembrie 2011). În Declarație se arată: „...Biserica Ciprului și poporul cipriot nu au procedat vreodată la respingerea sistematică a iudaismului, nu au adus niciodată acuze referitoare la uciderea, de către aceștia, a lui Hristos. De aceea, procedăm la condamnarea unor astfel de acțiuni, care nu concordă cu învățătura Sfințelor Scripturi. De asemenea, se impune să subliniem și faptul că poporul Israel nu a procedat niciodată la acțiuni dușmănoase împotriva poporului cipriot, ci și-a dovedit continuu sprijinul său pentru acesta” (<http://www.churchofcyprous.org.cy/print.php?type=article&id=2055>).

Cea de-a IX-a Întâlnire interconfesională de la Qatar, din 24-26 octombrie 2011

Biserica ortodoxă condamnă de secole papalitatea

Observăm destul de des faptul că ecumeniștii promovează punctul de vedere conform căruia papalitatea nu constituie erezie. Argumentul folosit este acela că papalitatea nu a fost niciodată condamnată oficial de vreun sinod al Bisericii noastre. Este vorba, bineînțeles, de o tentativă total neargumentată de dezinformare, pentru că e bine cunoscut că o serie de sinoade și Sfinți Părinți au condamnat mărturisile de credință greșite și rătăcirile eretice ale papalității. În acest sens, sugestiv este faptul că nu există NICIUN sfânt al Bisericii noastre care să nu condamne papalitatea și NICIUN părinte și teolog contemporan care să nu condamne rătăcirile acesteia.

Respingerea și condamnarea ereziilor papalității sunt UNANIME și diacronice. Prima și cea mai mare dintre acestea este adaosul „Filioque”. Acestuia i-au urmat o mulțime de rătăcirii și mărturisiri eretice, în ciuda faptului că toate sinoadele ecumenice au interzis clar orice adăugire sau eliminare din Simbolul de Credință. Astfel:

■ Sinodul al II-lea Ecumenic de la Constantinopol (381):

Canonul I: „Sfinții Părinți cei adunați în Constantinopol au hotărât să nu se înlăture (schimbe, părăsească) credința celor trei sute optsprezece Părinți care s-au adunat în Niceea Bitiniei, ci (credința) aceea să rămână tare și să lîe dată anatemei orice erezie și cu deosebire aceea a eunomienilor, adică aceea a eudoxienilor, și aceea a semiarienilor, adică a pnevmatomahilor, și aceea a sabelienilor și aceea a marcelienilor și aceea a fotinienilor și aceea a apolinariștilor” (vezi Ioan Karmiris, *Puncte de referință dogmatice și simbolice ale Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. I, Atena, 1952, p. 135).

■ Sinodul al III-lea Ecumenic de la Efes (431):

„După ce s-au citit acestea, sfântul sinod a orânduit (hotărât) ca nimănui să nu-i fie îngăduit să dea Ia iveală, sau să scrie, sau să întocmească (alcătuiască) altă credință, afară de aceea care s-a

orânduit (hotărât) de către Sfinții Părinți, care, împreună cu Sfântul Duh s-au adunat în cetatea Niceenilor” (vezi Ioan Karmiris, *Puncte de referință dogmatice și simbolice ale Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. I, Atena, 1952, p. 150).

■ **Sfântul Chiril, Patriarhul Alexandriei**, cel care a prezidat lucrările Sinodului III Ecumenic, într-o epistolă a sa adresată lui Ioan al Antiohiei din anul 433, arată:

„Noi nu vom îngădui ca credința, sau mai degrabă Simbolul de Credință (Crezul niceean), care a fost formulat de Sfinții noștri Părinți, care s-au adunat mai înainte la Niceea, să fie modificat de cineva. Nu ne vom permite nouă înșine și nimănui altcuiva a schimba un singur cuvânt din ceea ce s-a scris aici, sau de a păși peste vreo singură silabă; căci noi ne amintim de cel care a zis: «Nu muta hotarul străvechi pe care l-au însemnat părinți tăi» (Pilde 22,28). Căci cine altul a vorbit prin ei decât numai Duhul lui Dumnezeu Tatăl, Care purcede din El și totuși nu este străin Fiului în ceea ce privește firea?» (vezi Ioan Romanidis, *Teologia Dogmatică și Simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. II, editura „Pournaras”, Salonic, 2004, p. 36).

■ Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon (451):

„Cei ce îndrăznesc... să modifice Simbolul de Credință... să fie dați anatemei” (vezi Ioan Romanidis, *Teologia Dogmatică și Simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. II, editura „Pournaras”, Salonic, 2004, p. 41).

■ Sinodul al VI-lea Ecumenic de la Constantinopol (680-681):

„Iar dacă cineva dintre toți nu ar ține și nu ar primi (îmbrățișa) învățăturile pomenite (dogmele) mai înainte (menționate) ale dreptei credințe și nu va gândi (crede) și propovădui astfel, ci ar încerca să se ridice împotriva acestora, să fie anatema” (vezi Ioan Romanidis, *Teologia Dogmatică și Simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. II, editura „Pournaras”, Salonic, 2000, p. 71).

Sfântul Fotie cel Mare, Patriarh al Constantinopolului. Icoana de pe catapeteasma Bisericii „Sfântul Nectarie” din Eghina.

Sfântul Grigore Palamas, Arhiepiscop al Salonicului.

dogmatică și Simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobor-nicești, vol. II, editura „Pournaras”, Salonic, 2000, p. 119,122).

■ **Sinodul al VIII-lea Ecumenic de la Constantinopol (879-880):**

„Cu toții așa credem, așa mărturisim, în această mărturisire ne-am botezat și pe temelul acestei mărturisiri ne-am învrednicit treptei preoțești. Pe cei care cred altceva decât acestea îi socotim vrăj-mași ai lui Dumnezeu și ai adevărului. Dacă îndrăznește cineva să scrie altfel acest sfânt simbol sau să adauge sau să scoată ceva, și ar îndrăzni să stabi-lească dogmă, condamnat este și respins de toată mărturisirea creștină, pentru că scoate sau adăuga ceva sfintei și Celei de-o-ființă și nedespărțitei Treimi pe care o arată azi mărturisirea dată de sus și o face cunoscută Tradiția apostolică și învățătura Părinților. Dacă îndrăznește cineva, împins la aceasta de nebunia lui, precum se spune mai sus, să prezinte alt simbol și să stabilească domă sau să facă adăugare sau scoatere din Simbolul predat nouă de Sinodul sfânt, ecumenic și mare, primul de la Niceea, să fie anatema” (vezi Ioan Romanidis, *Teologia Dogmatică și Simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. II, editura „Pournaras”, Salonic, 2000, p. 7137.

■ Până și reprezentanții Bisericii Romei, participanți la Marele Sinod Panortodox (al VIII-lea Ecumenic), au caracterizat orice adaos la Simbolul de Credință „insultă incomensurabilă adusă Sfinților Părinți” (vezi Mansi 17A și 18A,516C).

■ Rătăcirile papale au fost condamnate și de sinoadele din 1341, 1347 și 1351, incluse în Sinodul al IX-lea Ecumenic (1351), care a vizat învățătura Sfântului Grigorie Palamas și a isihaiștilor, condamnând rătăcirile franco-latine ale lui Varlaam Calabrezul, Grigorie Achindinul și Nichifor Gre-goras.

Rătăcirile dogmatice ale papalității au constituit subiect de discuție și cu ocazia altor sinoade locale care s-au pronunțat fără dubii, calificând papalitatea ca erezie.

Sinoade Locale

- Sinodul de la Lateran (649)
- Sinodul de la Constantinopol din 867
- Sinodul de la Constantinopol din 1009
- Sinodul de la Constantinopol din 1054
- Sinodul de la Constantinopol din 1089
- Sinodul de la Constantinopol din 1170
- Sinodul de la Constantinopol din 1273

a fost convocat pentru a se pronunța asupra „Volumului teologic” tipărit de împăratul Mihail al VIII-lea Paleologul, cel care, din motive politice, accepta uniaticismul cu Roma, supunându-i pe episcopi, pentru a-și atinge scopul, unor presiuni enorme. În răspunsul său, Sinodul arată că „latinii sunt eretici” și că opoziția față de uniaticism se datorează insistenței acestora în invențiile și ereziile lor (vezi *Luptele monahilor pentru apărarea Ortodoxiei*, editura Sfintei Mănăstiri „Grigoriu”, Sfântul Munte Athos, 2003, p. 229-230).

■ **Sinodul I din Vlaherne, Constantinopol, de la 1282**, i-a caterisit pe Ioan Vecos și C. Melitiotul.

■ **Sinodul II din Vlaherne, Constantinopol, de la 1285**, a condamnat erezia lui Filioque.

■ **Sinodul de la Nimfeo, din 1324**, a emis o mărturisire de credință ortodoxă cu titlul „Despre purcederea Duhului Sfânt”, prin care erau combătute greșelile dogmatice ale latinilor.

■ **Sinodul din Rusia, de la 1441 și**

■ **Sinodul de la Ierusalim, de la 1443**, au condamnat pseudo-Sinodul uniaticist de la Ferrara-Florența.

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1450** a condamnat pseudo-Sinodul uniaticist de la Ferrara-Florența și învățăturile eretice ale latinilor.

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1484.**

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1642.**

■ **Sinodul de la Ierusalim, din 1672.**

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1722.**

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1727.**

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1755.**

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1838.**

■ **Răspunsul Patriarhilor Răsăritului către Papa Pius al IX-lea, din 1848.**

■ **Sinodul de la Constantinopol, din 1895.**

■ **Sinodul Panortodox de la Moscova, din 1948.**

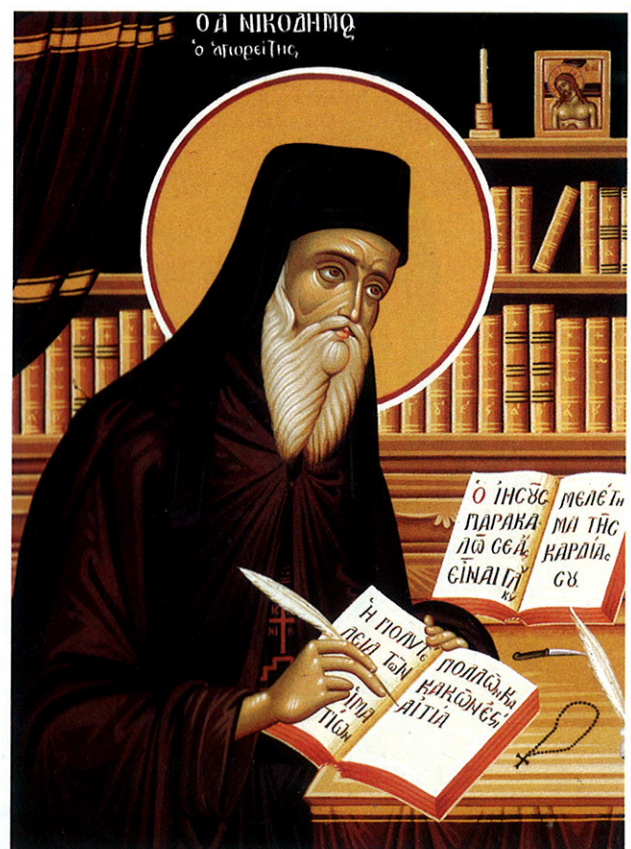
Mai multe date referitoare la sinoadele care au condamnat ereziile papalității pot fi consultate în studiile Î.P.S. Ambrozie, Mitropolit de Eleftheroupoleos

(<http://www.impantokratoros.gr/BD7FE22A.el.aspx>), ale pr. Anastasie Gkotsopoulos, cu titlul „Papalitatea este erezie, părere unanimă a Sfinților” (<http://www.oodegr.com/oode/papismos/airesi1.htm>) și ale pr. Panagiotis Simatis, cu titlul *Este papalitatea erezie? Ce spun Sinoadele Ecumenice și Sfinții Părinți*, editura „Tinos”.

Sfântul Marcu Evghenicul, Episcopul Efesului

Sfântul Nicodim Aghioritul

Sfinții Bisericii noastre

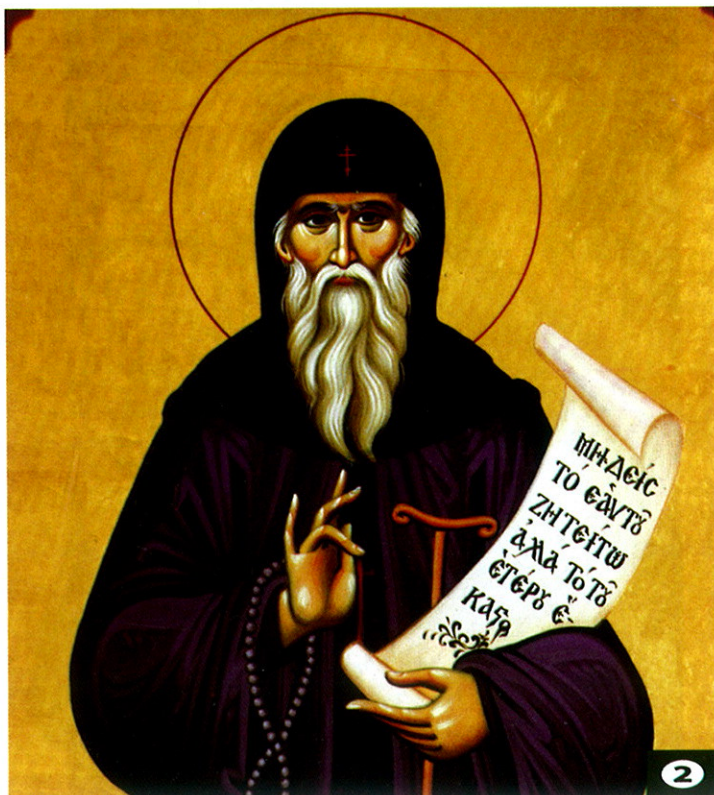
De aceeași părere și la fel de categorici în condamnarea papalității sunt și Sfinții Bisericii noastre. Astfel:

■ **Sfântul Fotie cel Mare, Patriarhul Constantinopolului (866):** „Cine nu-și va astupa urechile la auzul acestei prea mari blasfemii (filio-que) care se împotrivește Evangheliilor, se opune Sfintelor Sinoade, îi neagă pe fericiții și sfinții Părinți ... Această blasfemie și acest glas împotrivor lui Dumnezeu se războiește împotriva tuturor profeților, apostolilor, ierarhilor, mucenicilor laolaltă și chiar împotriva cuvintelor Domnului, ... pe acești escroci și luptători împotriva lui Dumnezeu i-am condamnat prin vot sinodal și dumnezeiesc. Și nu ne-am pronunțat întemeindu-ne pe propriile noastre judecăți. Am adus la lumină și am prezentat din nou în fața tuturor respectiva condamnare de către Sinoadele de până acum și de către așezămintele apostolice ...” (vezi *Ispita Romei*, editura Sfintei Mănăstiri „Cutlumuș”, Sfântul Munte Athos, p. 25-39).

■ **Cuviosul Meletie Galisiotul (al Antiohiei)** s-a înfățișat înaintea împăratului Mihail al VIII-lea și a declarat că, împreună cu colegul său întru ale ascezei, preacuviosul Galaction, „nu se cuminecă cu erezia latinilor”. În cele din urmă a fost supus chinurilor, fiindu-i tăiată limba (vezi *Luptele monahilor întru apărarea Ortodoxiei*, editura Sfintei Mănăstiri „Grigoriu”, Sfântul Munte Athos, 2003, p. 238).

■ **Sfântul Grigorie Palamas (sec. al XIV-lea):** „Pe latini nici îngerii nu îi pot schimba, oferindu-le medicamentul pentru pseudo-slăvirea lor (opusul Ortodoxiei)” (vezi Sfântul Grigorie Palamas, *Despre purcederea Sfântului Duh*, Omilia II, ΕΠΕ 1, p. 184).

■ **Sfântul Marcu Eugenicul (al Efesului, 1440):** „Prin urmare, ca pe niște eretici i-am părăsit pe aceștia și de aceea ne-am separat de ei... eretici sunt, deci ca pe niște eretici i-am tăiat de la noi... de unde atunci ni s-a pus în față dintr-o dată ca fiind ortodocși cei care de atâția ani și de către atâția Părinți și învățători au fost judecați ca eretici? ... să fugim de ei precum fuge cineva de un șarpe... de vânzătorii și negustorii de Hristos”. „Noi ne-am separat de Latini nu din alt motiv, ci pentru că sunt nu doar schismatici, ci și eretici” (vezi Ioan Karmiris, *Monumente dogmatice și simbolice*, p. 353-362).

1. Sinaxa Cuvioșilor Părinți Colivazi.
2. Sfântul Cosma Etolianul, iconă de la Sfânta Mănăstire „Filoteu”, Sfântul Munte Athos.

■ **Sfântul Gherman, noul Patriarh al Constantinopolului.**

■ **Sfinții Rafail și Nicolae** au refuzat să ia parte la liturghia comună cu trimisul papei, Cardinalul Isidor, în Biserica „Sfânta Sofia”, în anul 1452. Pentru atitudinea aceasta a lor, au fost exilați în Ainos.

■ **Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului (sec. al XV-lea)**, în lucrarea sa intitulată *Împotriva tuturor ereziilor* îi caracterizează pe latini ca fiind eretici care „au înflorit în Biserică după Si-nodul al VII-lea Ecumenic” (vezi Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Salonicului, *Opere complete*, reeditare exactă după cea de-a IV-a ediție din anul 1882, editura „B. Rigopoulos”, Salonic, p. 32-40).

■ **Marele dascăl al poporului nostru, ieromartirul și cel asemeni Apostolilor, Sfântul Cosma Etolianul (1779)** considera papalitatea drept unul dintre cei mai mari dușmani ai Greciei, la fel de periculos ca asupritorul turc, drept pentru care a afirmat că „Papa este un Antihrist” (vezi *Didahia a X-a*) și „pe papă să-l blestemați, pentru că el va fi cauza” (profeție).

Sfinții colivazi

De-a lungul anilor de suferință provocată de stăpânirea turcească, o rezistență deosebit de îndârjită împotriva turcizării și a uniatizării poporului grec au manifestat sfinții și părinții colivazi, care și-au adus astfel o contribuție importantă la renașterea duhovnicească a poporului elen. În nenumăratele lor scrieri, părinții colivazi au condamnat, în unanimitate, ereziile papale. Redăm, în continuare, câteva dintre acestea:

■ **Sfântul Nicodim Aghioritul (sec. al XVIII-lea):** „...Acei ortodocși care se însoțesc cu latinii, ascultându-le vorbele mincinoase și spusele înșelătoare, cu siguranță vor spori întru ale credinței și evlaviei... pentru că vor înțelege astfel cât de odioasă și blasfemitoare este erezia lor (vezi Sfântul Nicodim Aghioritul, *Viața și opera*, editura „Papadimitriou”, Sfânta Mănăstire „Dionisiatu”,

1990, p. 234).

„...Spunem că botezul latinilor este în mod mincinos numit botez și de aceea nici cu numele nu poate fi acceptat, și nici din motive de economie. Nu este acceptat fie și după nume, întâi pentru că latinii sunt eretici. Că latinii sunt eretici, nu mai trebuie să aducem niciun fel de dovadă. Chiar și numai faptul că, de atâtea secole, avem față de aceștia atâtea ură și aversiune, este o dovadă vizibilă a faptului că sunt eretici, de care fugim ca de lipitori... În al doilea rând, latinii sunt nebotezați, pentru că nu respectă cele trei cufundări ale celui catehumentului, așa cum au lăsat de sus Bisericii Ortodoxe Sfinții Părinți” (vezi *Tâlcuiri la Canonul 47 al Sfinților Apostoli*, Pidalion, editura „Rigopoulos”, 1991, p. 55-56).

■ **Sfântul Atanasie din Paros:** „Pentru că această erezie nespuse de rea [papismul]... trăiește alături de noi, nu va înceta să ne supere și să ne tulbure Biserica... După cum se vede, cu aceasta vom fi nevoiți să ne ocupăm și despre aceasta vom vorbi și în continuare, cu speranța de a-i convinge pe latini, după o mie de ani, să accepte adevărul. Dacă, însă, nu vom reuși acest lucru, cel puțin să ne asigurăm că nu ne vom lăsa atrași de sofisme și falsele lor explicații, pentru a nu fi duși la pierzanie”.

■ **Neofit Cavsocalivitul se exprimă în același mod:** „Pe de o parte, latinii sunt schismatici datorită diferențelor, iar pe de altă parte pentru că susțin purcerea Duhului Sfânt și de la Fiul...” (vezi protopresbiter Gheorghe Metallinos, *Mărturisesc un Botez*, p. 59).

■ **Constantin Iconomu cel dintre Iconomi:** „Pentru că sunt eretici și nu doar schismatici (latinii)... mai ales în ceea ce privește Sfântul Simbol de Credință”. Constantin Iconomu vorbește și despre „erezia papistașă” (vezi protopresbiter Gheorghe Metallinos, *Mărturisesc un Botez*, p. 596).

■ **Sfântul Maxim Grecul (Aghioritul sau Vatopedinul).**

■ **Sfântul Nectarie, Episcop de Pentapole (1920):** „Afirmând că este cap al Bisericii, papa L-a exilat pe Hristos din Biserica Apuseană...”

Acest tifos exagerat al papei, această manie monarhică a sa a dus la nașterea atâtor erezii” (vezi Sfântul Nectarie, Studiu istoric despre cauzele Schismei, vol. I, Atena, 2002, p. 84).

■ **Sfântul Iustin Popovici:** Marele dogmatician al Bisericii, contemporan cu noi a condamnat, într-o lucrare cunoscută a sa, toate aspectele umanismului și ale ateismului apusean modern, produse ale papismului și ale denaturării pe care acesta a provocat-o creștinătății apusene. De asemenea, Sfântul Iustin Popovici a numit erezia de azi a ecumenismului ca fiind „panerezie”;: „Datorită eticii sale, papismul înseamnă, în foarte mare măsură, arianism... Dogma referitoare la infailibilitatea papei constituie nu doar erezie, ci panerezie... o rebeliune fără precedent împotriva lui Hristos Dumnezeu-Omul” (vezi Sfântul Iustin Popovici, *Omul și Teantropul*, traducere de Ath. Jefcic, editura „Astir”, Atena, 1975, p. 141-162).

„În istoria speciei umane există trei căderi principale: a lui Adam, a lui Iuda și a papei... Datorită eticii sale, papismul înseamnă, în mare măsură, arianism... Dogma referitoare la infailibilitatea papei constituie nu doar erezie, ci panerezie... Pentru că nicio altă erezie nu s-a ridicat atât de radical și de mult împotriva lui Hristos Dumnezeu-Omul și a Bisericii Sale, cum a făcut-o papismul prin infailibilitatea papei-om. Nu există nicio îndoială. Dogma aceasta este erezia ereziilor, o rebeliune fără precedent împotriva Teantropului Hristos” (vezi Sfântul Iustin Popovici, *op. cit.*, p. 141-162).

Teologi, canoniști, clerici

De-a lungul timpului, pașii făcuți de sfinții noștri au fost urmați și de mulți teologi, canoniști și clerici consacrați. dintre aceștia, amintim pe:

1. Sfântul Atanasie Colivadul din Paros, unul dintre cei mai de seamă teologi și savanți greci ai secolului al XVIII-lea.

2. Sfântul Nectarie din Eghina, Mitropolit de Pentapole, cel mai duios sfânt, al secolului XX, teolog și păstor renumit al Bisericii lui Hristos

3. Sfântul Iustin Popovici, mare figură teologică a Bisericii Serbiei și Sfânt al Bisericii noastre Ortodoxe. Cuvântul său teologic împotriva papiștilor a fost, întotdeauna, unul deosebit de aspru, mai ales că sfântul a viețuit uniaticismul îndeaproape, aceasta dovedindu-se pentru țara sa un adevărat flagel.

■ **Teodor IV (Balsamon, sec. al XII-lea):** Biserica Apuseană „s-a îndepărtat de rânduielile și dogmele Bisericii Sobornicești, fiind străină ortodocșilor ... Stați departe de dogmele latinilor și de obiceiurile lor” (PG 138,968).

■ **Iosif, Patriarhul Constantinopolului (1430):** „Nu au, deci, latinii cuvânt de apărare întemeiat pe rațiune în privința înșelăciunii în care se află. Ei își devin loruși înșelare și pierzanie. Și nu doar pe Duhul Sfânt îl blasfemiază, ci lucrează și toată impietatea ... Să nu avem legături cu aceștia ... ca nu cumva și noi să ne alăturăm diavolului ... Cum, deci, va fi posibilă unirea, date fiind zecile de mii de dogme care ne despart?” (vezi A. Dimitrakopoulos, *Istoria schismei*, editura „Tinos”, 1996, p. 89,161).

■ **Iosif Vrieniós (1431):** „Acesta (Filioque) a condus la toate întâlnirile nedrepte. Acesta a făcut să intre toată erezia... (Filioque) este opus tuturor învățăturilor sfinților, fiind contrariul credinței ortodoxe” (N. Ioannidis, *Iosif Vriennios. Viața-opera-învățătura*, Atena, 1985, p. 189-190).

■ **Ghenadie Scolariul, Patriarhul Constantinopolului (secolul al XV-lea):** „Astfel vă veți uni cu latinii, și de Dumnezeu vă veți despărți și faimă proastă veți câștiga, pe vecie” (A. Dimitrakopoulos, *Istoria schismei*, editura „Tinos”, 1996, p. 196).

■ **Silvestru Syropoulos, Marele ecleziarh al Constantinopolului (secolul al XV-lea):** „Diferența dintre latini (și noi) este erezia, așa cum spun și cei de dinaintea noastră” (vezi *Pidalionul ieromonahului Agapie și a monahului Nicodim*, editura „V. Rigopoulos”, Salonic, 1991, p. 55).

1. Constantin Iconomul cel dintre Iconomi, neobosit și neistovit cleric, teolog, retor, dascăl și patriot al neamului.

2. Sfântul Maxim Grecul.

3. Ghenadie Scolariul, primul Patriarh Ecumenic de după Căderea Constantinopolului sub otomani, în anul 1453.

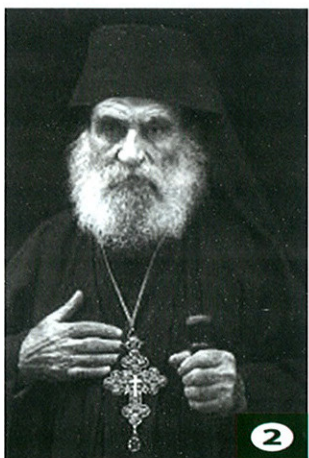

Duhovnici ai zilelor noastre

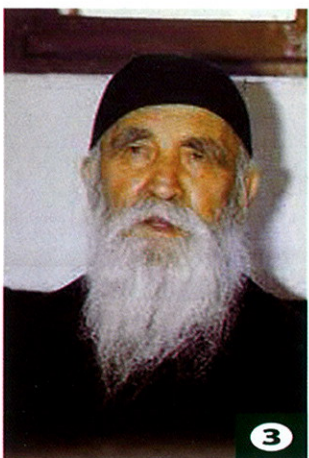
Și figuri sfințite ale epocii moderne au condamnat, însă, ereziile papale. Dintre aceștia, amintim pe:

■ **Avva Daniil Catunachiotul:** „În afară de... inovații, care s-au dovedit vechi născociri ale necuratului, care și-a arătat astfel adevărata sa față, permiteți-mi să vă numesc și cei mai fățarnici dintre falșii dascăli, și aceasta pentru că, printr-o mulțime de promisiuni, încercați să-i amăgiți pe oamenii simpli, făcându-vă conducători lor și acceptând uniatismul doar dacă papa de la Roma va fi recunoscut drept autoritate supremă și infailibilă, suveran al Bisericii Sobornicești și unic reprezentant pe pământ al lui Hristos și izvor al întregului har” (vezi Avva Daniil Catunachiotul, *Cuvinte din pustie*, vol. V, editura frăției mănăstirești a Daniileilor, 1985, p. 85-86).

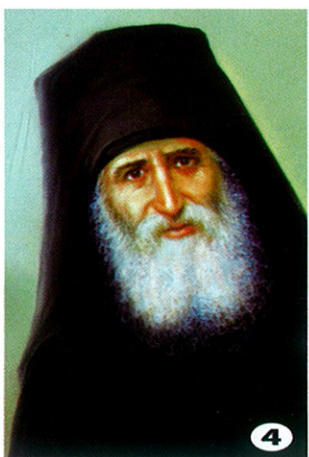

■ **Avva Gavriil Dionisiatul:** „Și se impune ca noi, ortodocșii, să ne dezicem de orice fel de dialog cu ereticii, așa cum, pe bună dreptate, ne sfătuiește și Sfântul Apostol Pavel: «De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depăr-tează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit...». Pentru ce, așadar, atâta bunăvoință din partea acelorora în a ne invita la Roma, pentru ce chemarea insistentă la dialog? Pentru ce atâta drago-ste prefăcută, în numele lui Dumnezeu? Nu ne învățăm, oare, minte din câte am pățimit la Ferrara și la Florența? Oare nu avem de acum experiență în ceea ce privește șicanele și mândria latinilor? Oare nu mai distingem linia de delimitare dintre adevăr și ipocrizie în ceea ce privește credința?” (ziar „Presa orto-doxă”, nr. 76 din iunie 1967).

■ **Avva Filothei Zervakos (1980):** „Dacă papa dorește refacerea unității, să recunoască și să mărturisească toate rătăcirile, ereziile și invențiile pe care le-au făcut, încă de la început, diferiții papi care s-au rupt de Biserica Orto-doxă, să se căiască, să plângă cu amărăciune, să se umilească, iar atunci îl vom accepta”

(<http://impantokratoros.gr/C140A962.el.aspx>).

■ **Avva Paisie Aghioritul:** „Ceva știau Sfinții Părinți de interziceau legăturile cu ereticii. Astăzi ni se spune: «Nu doar cu ereticii, ci și cu budiștii și cu în-chinătorii la foc și la demoni să ne rugăm laolaltă. La rugăciunile comune și la conferințe trebuie să fie prezenți și ortodocșii. Este doar o prezență». Despre ce prezență e vorba? Toate sunt explicate cu ajutorul logicii, justificându-se în acest mod tot ceea ce e imposibil de justificat. Duhul europeanizării crede că toate chestiunile duhovnicești pot fi tranzacționate pe piața comună. Unii din-tre ortodocși, cei mai luminați dintre aceștia și care vor să se facă observați, cu alte cuvinte cei care vor să facă «misiune», convoacă conferințe comune cu eterodocșii în care, agitându-se, consideră

1. Avva Daniil Catunachiotul.

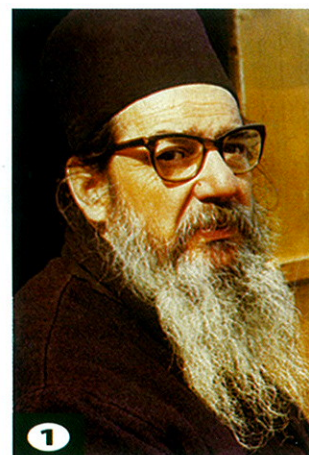
2. Avva Gavriil Dionisiatis.

3. Avva Filoteu Zervakos.

4. Avva Paisie Aghioritul.

că promovează Ortodoxia, dar tot ceea ce reușesc este să devină aceeași mâncare de pește cu ereticii” (fragment din volumul cu titlul *Cu durere și dragoste pentru omul modern*, *Cuvântarea I*, p. 347-349, editura Sfintei Sihăstriei „Sfântul Evanghelist Ioan Teologul”, Souroti, Salonic).

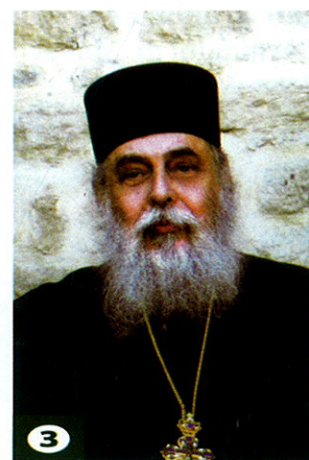
■ **Avva Paisie Aghioritul:** „Ceva știau Sfinții Părinți de interziceau legăturile cu ereticii. Astăzi ni se spune: «Nu doar cu ereticii, ci și cu budiștii și cu închinătorii la foc și la demoni să ne rugăm laolaltă. La rugăciunile comune și la conferințe trebuie să fie prezenți și ortodocșii. Este doar o prezență». Despre ce prezență e vorba? Toate sunt explicate cu ajutorul logicii, justificându-se în acest mod tot ceea ce e imposibil de justificat. Duhul europeanizării crede că toate chestiunile duhovnicești pot fi tranzacționate pe piața comună. Unii dintre ortodocși, cei mai luminați dintre aceștia și care vor să se facă observați, cu alte cuvinte cei care vor să facă «misiune», convoacă conferințe comune cu eterodocșii în care, agitându-se, consideră că promovează Ortodoxia, dar tot ceea ce reușesc este să devină aceeași mâncare de pește cu ereticii” (fragment din volumul cu titlul *Cu durere și dragoste pentru omul modern, Cuvântarea I*, p. 347-349, editura Sfintei Sihăstriei „Sfântul Evanghelist Ioan Teologul”, Souroti, Salonic).

■ **Avva Teoclit Dionisiatul:** „În afară de Biserica Ortodoxă, așa-zisele Biserici de Răsărit și de Apus constituie adunături eretice mai mici sau mai mari, trupuri ce suferă în diferite moduri, dintre care unele complet inerte... Având în vedere toate acestea, este foarte ciudat cum de se speră, de către papalitate, la o abordare a Bisericii Ortodoxe, mai ales că decăderea papalității este considerată ca fiind a treia în istorie, după cea a primilor oameni și aceea a lui Iuda. Sau, după cum arată tot Popovici, cum de e posibil să se dialogheze cu protestanții, din moment ce căderea lor este atât de mare, încât mulți dintre reprezentările lor au exagerat întru ale arianismului mai mult chiar decât Arie?” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 97 din 10 februarie 1969).

■ **Avva Epifanie Theodoropoulos,** într-o scrisoare adresată Patriarhului Ecumenic Atenagora: „Cum de este posibil ca ereticul papă să fie primul între episcopii creștinătății, iar noi să fim pe locul doi? De când Biserica noastră a inclus în rândurile sale, după episcopii ortodocși, și pe cei ai ereticilor? Vorbiți adevărata limbă dogmatică și canonică sau pe cea flexibilă, a ipocriziei diplomatice? Sunteți episcop sau diplomat? Cum de este posibil să fie ridicate pedepsele canonice ale Bisericii, din moment ce obiectul acestora (erezii) nu doar continuă să existe, ci chiar se adâncesc, extinzându-se și dând naștere altora?” (<http://www.impantokratoros.gr/0E59A0BF.el.aspx>).

■ **Avva Gheorghe Kapsanis:** „Atitudinea aceasta a afișat-o Biserica dintotdeauna și față de papalitate. A simțit, așadar, Biserica că devierea papistașă nu constă doar în adoptarea unui alt sistem de conducere sau a diferitelor tradiții bisericesti, ci și în pervertirea, în profunzime, a spiritului evanghelic. Teologii bizantini nu erau naivi, nici fanatici sau extremiști, atunci când elaborau tratate prin care făceau dovada ereziei lui Filioque. Purcederea Sfântului Duh și «de la Fiul» înseamnă, în ceea ce privește Sfânta Treime, dualitate, adică semi-sabelianism, subestimând Sfântul Duh și falsificând întreaga triadologie, după cum, pe bună dreptate remarcă Vladimir Losky...” (vezi *Ortodoxie și umanism, Ortodoxie și papalitate*, arhim. Gheorghe Kapsanis, Sfânta Mănăstire „Grigoriu”, Sfântul

1. Cuviosul preot monah aghiorit Teoclit Dionysiatis

2. Cuviosul preot canonist Epifanie Theodoropoulos.

3. Cuviosul pr. Gheorghe Kapsanis, stareț al Sfântei Mănăstiri „Grigoriu”, Sfântul Munte Athos.

4. Cuviosul Arhiepiscop Hrisostom al II-lea al Atenei (Chatzistavrou).

Munte Athos, 1998, p. 87-89).

■ **Avva Efrem Filoteitul:** „Papistași, proteștanți, hiliaști, masoni, uniți, ecumeniști și tot felul de «motive de amărăciune», toți «au un singur curent și puterea și stăpânirea lor o dau fiarei. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor și Împăratul împăraților și vor birui și cei împreună cu El - chemați și aleși și credincioși»” (Apoc 17,13).

Suntem de părere că Ortodoxia nu are ce căuta în acest conglomerat de rătăcirii și erezii. După cum remarcă pr. Haralamb Vasilopoulos, această găselniță ecumenistă frauduloasă nu are ca scop căutarea adevărului, ci, „este o amestecătură întru anihilarea Adevărului, o încercare ca cei rătăciți să nu afle adevărul, ci să îl piardă și cei care îl dețin, adică aceia care cred într-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserică”

(<http://www.impantokratoros.gr/C9FEDA67.el.as.px>).

Ierarhi și clerici

■ **Preafericitul Hrisostom al II-lea (Chatzistavrou), Arhiepiscopul Atenei,** remarcă: „Excomunicarea Bisericii Catolice ca eretică se

Patriarhului Ecumenic rugându-se laolaltă cu Cardinalul de Monaco, în 8 decembrie 2012.

dovedește a fi un act panortodox, în conformitate cu Sfintele Canoane ale tuturor Bisericilor Ortodoxe și, prin urmare, poate fi ridicată numai de un sinod panortodox” (vezi Hrisostom al II-lea, Arhiepiscopul Atenei, *Realizări între 01.10.1965-20.04.1967*, p. 334,337).

■ **Î.P.S. Ambrozie, Mitropolit de Eleftheroupoleos,** într-un răspuns adresat unui avocat, remarcă: „Punctul dvs. de vedere este într-un total eronat, pentru că considerați eretic doar pe cel ce propovăduiește eronat «dogma triadologică și cea hristologică». Niciun Sinod Ecumenic sau vreunul local recunoscut nu vorbește atât de dogmă, cât mai ales despre Sfintele Taine. Așadar, dacă cineva acceptă doar două sau trei Sfinte Taine, iar pe celelalte le consideră lipsite de rost... nu se numește, oare, eretic? Ce răspundeți referitor la această chestiune? Dacă susțineți că, într-adevăr, este eretic... atunci, conform obligației de a-i informa și pe ceilalți... la care Sinod Ecumenic sau local valabil au fost condamnate acestea? Așteptăm răspunsul dvs.!” (vezi Î.P.S. Ambrozie, Mitropolit de Eleftheroupoleos, revista „Theodromia”, nr. 3/2006, p. 364).

■ **Preafericitul Arhiepiscop Serafim Tikas:** „Într-o întâlnire a membrilor Sfântului Sinod cu Facultățile de Teologie, ținută la Sfânta Mănăstire «Penteli» cu ocazia sărbătoririi Sfântului Fotie cel Mare, Preafericitul Arhiepiscop Serafim Tikas a adresat profesorilor Facultăților de Teologie următoarea întrebare: «Dumneavoastră, domnilor profesori, ca buni cunoscători ai Teologiei, spuneți-mi, Vaticanul este Biserică?». Și, fără să mai aștepte un răspuns, a completat: «Eu vă spun că Vaticanul nu este Biserică, ci stat»”.

■ **Î.P.S. Augustin Kantiotis, Mitropolit de Florina:** „...În afară de Biserica Ortodoxă cea Una, toate celelalte - care în mod abuziv sunt numite biserici - nu sunt nimic altceva decât erezii și schisme. Ne referim aici, în special, la papalitate... care nu e doar schismă așa cum anticanonic a afirmat Patriarhul Ecumenic Atenagora ci, așa cum am mai arătat, este totodată și erezie, adică o sumă de credințe greșite, dintre care cea mai importantă este primatul papal și infa-ilibilitatea papei, prin intermediul căror pontificul, asemeni unui alt lucifer, se pune pe sine mai presus decât orice autoritate sau putere, mai presus chiar decât Sinoadele Ecumenice și locale, fiind mărit, în mod conștient sau inconștient, asemeni unui dumnezeu” (ziar „Presa ortodoxă”, nr. 706 din 15 august 1986).

Rugăciune comună cu participarea Patriarhului Ecumenic și a membrilor delegației acestuia, alături de Papa Benedict, la Roma. Oare nu constituie aceasta o acceptare a canonicității harice a preoției papistașe? (foto N. Manginas).

■ **Î.P.S. Ieroteu, Mitropolit de Nafpaktos și Sfântul Vlasie:** „Biserica papistașă este erezie, învățătură eretică, adică parasinagogă (anti-ortodoxă, antieuharistică și antiecleziastică) și nicidecum Biserică a lui Dumnezeu... Aflată în rătăcire, Biserica papistașă nu doar încearcă să-i inducă în eroare pe ortodocși, ci chiar luptă să-i inducă în eroare și pe proprii-i susținători, pe care-i menține în rătăcire...” (vezi Î.P.S. Ieroteu, Mitropolit de Nafpaktos și Sfântul Vlasie, *Răsăritene I*, editura Sfintei Mănăstiri „Nașterea Maicii Domnului”, 1933, p. 426, 433).

■ **Î.P.S. Serafim, Mitropolit al Pireului:** „Referitor la teoriile ecumeniste false a «Bisericilor surori» și a celor «doi plămâni» și la unia-tism, este binecunoscut faptul că acestea au fost inserate, în mod inacceptabil, rușinos și eronat, în textul elabo-rat la Balamand, Liban, în anul 1993. Acolo a fost recunoscută parasinagoga eretică a papismului, nu doar drept «Biserică», ci ca «Bise-

rică soră» a Bise-ricii Ortodoxe. Cu alte cuvinte, cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserică Ortodoxă a fost asimilată, din punct de vedere ecleziologic, cu erezia papistașă... Recunoașteți, Preafericite Stăpâne, papalitatea drept «Biserică»? Este, oare, aceasta, Biserică sau erezie? O mulțime de sinoade ortodoxe au condamnat papalitatea ca fiind erezie” (vezi Scrisoarea Î.P.S. Serafim, Mitropolit al Pireului, adresată Preafericitului Patriarh Ecumenic Bartolomeu și datată 27 iunie 2013).

■ **Avva Ioan Romanidis, Profesor de Dogmatică (2001):** „Indiferent de părerile izolate, fie și ale vreunui avva grec, deși nu cunoaștem niciun avva grec care să o fi afirmat, Filioque constituie erezie” (vezi Ioan Romanidis, *Teologie Dogmatică și Simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. I, editura „Pournaras”, Salonic, 1993, p. 343).

■ **Arhimandrit Spiridon Bilalis:** „Este

cunoscut faptul că toate diferențele dogmatice dintre ortodocși și latini sunt serioase, pentru că nu fac posibilă iconomisirea, grație reunificării prin subestimare sau ca pe o căutare a unui patriotism inacceptabil... De o și mai mare gravitate este însă neoplazmul istoric al ereziei lui Filioque, care s-a înfipt în Simbolul de Credință latin, cu toate că este străin de Sfânta Scriptură, de mărturisirea Sinoadelor Ecumenice și de acordul Sfinților Părinți” (vezi Arhimandrit Spiridon Bilalis, *Erezia lui Filioque*, vol. I, editura „Presa ortodoxă”, Atena, 1972, p. 15).

■ Pr. Gheorghe Metallinos:

„...Am purces în grabă la Dialogul teologic, fără însă a îndeplini condiția de bază a Ortodoxiei, respectiv abrogarea primatului papal și a infailibilității, mai ales că instituția papală constituie cea mai tragică deformare a Sfintei Evanghelii a lui Hristos și obstacolul cel mai important pentru apropierea «întru adevăr» a catolicismului de Ortodoxie” (vezi pr. Georgios Metallinos, „Dialoguri fără mască”, revista „Conștiința”, decembrie 2006).

■ Pr. Theodor Zisis:

„Papismul este erezie hulitoare”. „În epoca noastră, avem ereziile papistașe și pe cele ale protestantismului, despre care conducătorii noștri bisericești tac. Papalitatea este o mare erezie, având 21 de inovații: Filioque, infailibilitatea, primatul, azima, purgatoriul, toate ereziile lumii și, cea mai rea dintre toate, protestantismul”

(http://www.eglpion.net?f_zisis_airesis.el.aspx#ixzz3H09g||SF).

„Cu toate acestea, chiar dacă nu există hotărâri sinodale sau, pentru diferite motive, nu mai este posibilă întrunirea membrilor sinodului, acest lucru nu scutește papalitatea și nici produsul acesteia, protestantismul, de caracterul de erezie... Credința și conștiința Bisericii referitor la faptul că papalitatea și, prin urmare, și protestantismul, constituie erezii, este întru totul vizibilă și incontestabilă” (vezi pr. Theodor Zisis, *Limitele Bisericii - Ecuemenismul și Papalitatea*, editura „Vryennios”, Salonic, 2004).

Teologi academicieni

Referitor la această chestiune, și dascăli consacrați ai lumii teologice academice împărtășesc aceleași opinii:

■ Prof. Constantin Mouratidis, Universitatea din Atena:

„După marile erezii ale arianismului, nestorianismului, monofizitismului, sabelianismului etc., după Schisma de la 1054, Ortodoxia nu a mai fost amenințată de ceva asemănător monstrului cu două coarne al Romei care, pentru a-și atinge scopul, a recurs la cele mai perfide metode. Astfel, prin tentative mișelești, prin așa-zisele Cruciade, pentru o perioadă de timp papalitatea a reușit să-și extindă dominația și asupra statului bizantin și să supună trupul ortodocșilor, nu însă și sufletul lor. Singurul lucru pe care l-a reușit a fost, însă, să accentueze ura și aversiunea noastră adâncă față de papalitate, cea care, cu credințele sale greșite, a îndrăznit să spurce Sfânta Biserică a lui Hristos, procedând astfel, după cum am arătat, la cea de-a treia cădere din istoria omenirii” (vezi ziarul „Presa ortodoxă”, nr. 369 din 31 iulie 1979, p. 1-2).

■ M. Farantos, profesor de Dogmatică, scrie, între altele:

„Din acest punct începe erezia papistașă. Prin această dogmă, papalitatea pervertește aproape în totalitate adevărul descoperit nouă de Hristos” (vezi M. Farantos, *Primatul papal, privire dogmatică ortodoxă*, Atena, 1969, p. 46).

■ Prof. Andreas Theodorou:

„În conștiința ortodoxă este adânc grevată credința conform căreia papa este eretic, pentru că a decăzut din tradiția apostolică, formulând dogme pe care nici Sfânta Scriptură și nici Sfânta Tradiție a Bisericii nu le recunosc” (prof. Andreas Theodorou, „Papa este eretic”, ziar „Presa ortodoxă”, nr. 777 din 19 februarie 1988, p. 4).

■ Prof. Dimitrie Tselengidis:

„Este, deci, clar că, în mod oficial, începând cu anul 1014 romano-catolicismul nu mai este Biserică. Practic, aceasta înseamnă că nu mai are credință și nici succesiune apostolică dreaptă, nu mai deține harul necreat și, prin extensie, nu mai are nici Sfinte Taine valabile, care să transforme pentru om trupul teantropic al Bisericii în «comuniune îndumnezeitoare».

Chir-Fotie Kontoglou, hagiograf de renume, scriitor și literat, lăudător al Tradiției Ortodoxe și luptător vehement împotriva papalității, a protestantismului și a Apusului rațional.

Și, pentru că Biserica nu poate decât să fie și să rămână, până la sfârșitul veacului, Una și Nedespărțită, orice altă comunitate creștină, în afară de cea ortodoxă, este, pur și simplu, eretică” (vezi revista „Conștiința, articol semnat de Dim. Tselengidis, „Sunt eterodocșii membri ai Bisericii”, editura Sfintei Mănăstiri a Marelui Meteor, iunie 2009, p. 83).

■ **Fotis Kontoglou:**

„Mare, foarte mare și interesantă este chestiunea căreia bună parte a grecinilor nici nu i-au dat importanță. Iar aceasta este ceea ce unii dintre clericii noștri au început de mult timp să dorească și să urmărească: să lege legături strânse cu pașiștii,

cei care de-a lungul atâtor secole ne distrug. Pentru că, într-adevăr, nu există un dușman mai mare al neamului nostru, atât de insistent care să vrea să termine Ortodoxia. Ierarhii pe care, cum am spus, i-a prins, așa dintr-o dată, dorul pentru latini, susțin că fac aceasta din «iubire». Însă aceasta este o scuză grosolană și foarte bine vor face să ne lase în pace cu aceste rosolii ale «iubirii», pe care au făcut-o de răs. Diavolul, atunci când vrea să-și facă jocul plin de șiretenie vorbește, derbedeul, despre iubire. Toate câte a spus Hristos, le spune și acela prefăcut, pentru a ne păcăli. Acum, așa dintr-o dată, pe purtătorii noștri de rasă de la Constantinopol i-a cuprins paroxismul iubirii față de italieni care rămân, ca întotdeauna, reci și mândri și nu-și întorc față să-i vadă pe acești «frați întru Hristos», cărora câte le-au făcut încă de pe vremea cruciașilor și până acum nu le-au făcut nici măcar turcii sau tătarii sau mahomedanii. Poate că și ai noștri fac aceasta din bunăvoință rău înțeleasă” (vezi Fotis Kontoglou, *Flori mistice*, editura „Papadimitriou”, p. 51-53).

Am înregistrat, cu titlu orientativ, câteva dintre cele mai clare condamnări ale ereziei papale de către sinoade, sfinți, episcopi, clerici, monahi și profesori univesitari. Există, desigur, o mulțime de alte trimiteri referitoare la rătăcirile papale, precum și la cele ale protestantismului și ale ecumenismului modern. De altfel, în marea lor majoritatea, ierarhii Bisericii Greciei, monahii și teologii urmează calea tradițională indicată lor de Sfinții Părinți, care presupune, dintotdeauna, atitudine critică severă față de erezii. În această direcție au fost elaborate și publicate o mulțime de studii teologice, la care cei interesați pot avea acces și în care sunt cuprinse reacții asemănătoare și din partea altor clerici și laici ortodocși.

Părinții aghioriți despre anticalcedonieni și monofiziți

Între dialogurile oficiale pe care le desfășoară Biserica Ortodoxă cu eterodocșii este și cel cu anticalcedonienii sau cu procalcedonienii, cunoscuți și sub numele de „vechi orientali”. Fruct al discuțiilor teologice, al relativizării diferențelor și al cultivării sincretismului, în anii din urmă aceștia au început, din proprie inițiativă, să-și asume numele de „ortodocși orientali”, care contravine însă istoriei bisericești și tradiției, dar care reflectă dorința lor de a fi tratați într-un mod mai preferențial și, normal, ca ortodocși.

Comisia Mixtă pentru Dialogul Teologic dintre ortodocși și anticalcedonieni, precum și *Comunicatele* comune emise au ajuns, datorită unor excese sau relativizări nepermise, la concluzii arbitrare, lipsite de argumentare dogmatică, adevăr și acuratețe ecleziologică. Astfel, au fost susținute și mărturisite laolaltă cu aceștia opinii cu totul

1. Patriarhul Ecumenic Bartolomeu alături de întâistătătorul armean monofizit Aram I, într-un schimb de daruri la Biserica armeană cu hramul „Sfântul Grigorie Fotistul al Armenilor”, Komotini, 23 septembrie 2014

2. Patriarhul Ecumenic Bartolomeu alături de întâistătătorul armean monofizit Aram I, cu ocazia sărbătoririi a 180 de ani de la ridicarea lăcașului de închinăciune armean.

3. Patriarhul Ecumenic și Î.P.S. Mitropolit al Maroniei îl laudă laolaltă pe Domnul nostru Iisus Hristos, alături de „patriarhul” armean. Despre care Hristos să fie, oare, vorba? „Patriarhul” armean Aram I îl întâmpină pe Patriarhul Ecumenic Bartolomeu la finalul slujbei ținute în cadrul Bisericii armenie „Sfântul Grigorie Fotistul al Armenilor”. Komotini, 23 septembrie 2014.

neteologice și antiortodoxe, precum aceea că între aceștia și ortodocși nu există diferențe întru ale credinței care să îi despartă și că „*întâmplări nefericite*” și cauze secundare (de natură naționalistă și politică) i-au condus pe anticalcedoniei spre ruptura de trupul Bisericii Ortodoxe, a celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească. De asemenea, s-a susținut că opiniile teologice ale anticalcedonienilor nu au fost, în realitate, eretice, ci doar „*înțelese greșit*” de către con-temporani, în prezent fiind însă „*pe deplin înțelese*” de hermeneuți. De asemenea, a fost lansată ideea conform căreia, deși aceștia au pierdut „*ortodoxia eclesiologică*”, o dețin încă pe cea „*ideologică*” (vezi pr. Gheorghe Kapsanis, „*Ortodoxia ideologică a anticalcedonienilor - Răspuns la punctele de vedere ale prof. G. Martzelos*”, editura „Sfântul Munte Athos”, 2005, p. 42).

În ultimele decenii au fost publicate o mulțime de comunicate și „*declarații comune*” în această direcție, în paralel făcându-se eforturi de ambele părți pentru atingerea comuniunii complete ale anticalcedonienilor cu Biserica Ortodoxă, lucru ce pare foarte aproape. Drept urmare, în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor, de cele mai multe ori

1. „Patriarhul” armean Aram I primit ca ierarh canonic al Bisericii, în localitatea Alexandroupoli, de către Î.P.S. Antim, Mitropolit de Alexandroupolis, care îi prezintă Catedrala Mitropolitană cu hramul „Sfântul Nicolae” (Alexandroupoli, 22 septembrie 2014).

2. „Patriarhul” armean Aram I condus prin Biserica „Sfântul Grigorie Palamas” din Salonic. În Sfântul Altar acesta intră ca episcop canonic al Bisericii (24 septembrie 2014). În după-amiază aceleiași zile, în Biserica Armeană „Maica Domnului”, cu ocazia sărbătoririi a 100 de ani de la înființarea „Bisericii” armenie din Salonic, a fost săvârșită o *Doxologie* comună cu participarea unor reprezentanți din partea ortodocșilor.

3. Acordarea titlului de Doctor Honoris Causa al Facultății de Teologie din cadrul Universității din Atena, „Patriarhului” armean Aram I. De față sunt Arhiepiscopul Atenei, mitropoliți, clerici și profesori universitari

ortodocșii sunt confundați cu monofiziții, și aceasta datorită participării ortodocșilor, alături de aceștia, în comisii „*diortodoxe*” comune.

Cel mai deranjant lucru este, însă, faptul că după această întrepătrundere am ajuns să formăm, din proprie inițiativă, astfel de comisii mixte diortodoxe, și să elaborăm texte comune cu monofiziții ca și cum acestea ar aparține ortodocșilor (<http://o-nekros.blogspot.gr/2013/03/oriental-orthodox-churches.html>).

Au, într-adevăr, credință ortodoxă anticalcedonienii? Care a fost, de-a lungul timpului, poziția Bisericii Ortodoxe față de aceștia? Acceptă, oare, anticalcedonienii Sinoadele Ecumenice și dogmele ortodoxe, așa cum au fost ele exprimate de Părinții teofori ai Bisericii noastre? Care este punctul de vedere exprimat de Sfântul Munte Athos în toți acești ani referitor la anticalcedonieni și la „ortodoxia” lor?

În ceea ce privește evoluția istorică a chestiunii, este cunoscut faptul că „Sinodul al IV-lea Ecumenic constituie reper în istoria și în teologia Bisericii. Contribuția sinodului la formularea hristologiei ortodoxe a fost una hotărâtoare. Caracterul teantropic al Bisericii a fost consfințit la Sinodul al VI-lea Ecumenic. Este dureros faptul că popoare întregi din Orientul Mijlociu, așa-numiții anticalcedonieni, continuă să nege această realitate” (vezi ieromonah Luca Grigoriatos, „Dialogul contemporan între ortodocși și anti-calcedonieni în lumina Sfintei Tradiții a Bisericii”, http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_9701.html).

Conform preacucernicului arhimandrit Gheorghe Kapsanis, egumen al Sfintei Mănăstiri „Grigoriu”, cel care, timp de decenii, a fost preocupat și a scris o mulțime de studii și articole referitoare la această chestiune, „*anticalcedonieni monofiziți sunt acei creștini care nu au acceptat Sinodul al IV-lea Ecumenic și nici pe următoarele și care s-au rupt de Biserica lui Hristos, formând Bisericile monofizite ale Răsăritului, respectiv pe cea a coptilor în Egipt, a etiopienilor, a armenilor, a*

siro-iacobiților sau a indienilor de la Malabar” (vezi Gheorghe Kapsanis, „Sunt anticalcedonienii ortodocși?”, Sfânta Mănăstire „Grigoriu”, Sfântul Munte Athos, 1995, p. 9).

■ Comunitatea coptă:

Cuvântul „*copt*” vine din limba egipteană veche și înseamnă „*egiptean*”. Egiptul era, în esență, patria monofizitismului, apărut datorită interpretării eronate a hristologiei Sfântului Chiril al Alexandriei. Întemeietorii ereziei monofizite susțineau acest punct de vedere eronat, în încercarea lor de a reacționa împotriva nestorianismului. Astfel, era de așteptat ca monofizitismul să triumfe în Egipt.

■ Comunitatea etiopiană:

În anul 1951, s-a rupt de copti și comunitatea creștină din Etiopia, aceștia formând o grupare religioasă separată. Din aceasta provine și „*Biserica Ortodoxă Monofizită Tewehedo a Eritreei*” cea care, în anul 1993, odată cu proclamarea independența de stat, și-a adăugat și titlul de „*eclezialistică*”.

■ Comunitatea armeană:

Datorită stării de război în care se aflau pe acea vreme, armenii nu au participat la Sinodul al II-lea Ecumenic și nici la Sinodul al III-lea Ecumenic. Cu toate acestea, au acceptat hotărârile acestor sinoade. Nu s-a întâmplat, însă, la fel și cu Sinodul al IV-lea Ecumenic, ale cărui hotărâri au refuzat să le accepte, pentru că între timp îmbrățișaseră erorile dogmatice ale monofizitismului. Armenii nu s-au despărțit, însă, de Biserica Ortodoxă până la Sinodul al II-lea de la Dvin (553-555), când ruptura a fost definitivă.

Schimb reciproc de cadouri între Î.P.S. Antim, Mitropolit de Alexandroupolis, și Prefericitul „Patriarh” Aram (Alexandroupoli, 22 septembrie 2014).

Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, Cardinalul Kurt Koch, Christoph Schonborn, Cardinalul Vienei și „Patriarhul” copt, Teodor II binecuvântând în comun cu ocazia sărbătoririi a 50 de ani de la înființarea fundației „Pro Oriente”, la Viena. Fundația în discuție este un organism ecumenistic ce ființează în spațiul papalității, scopul acestuia fiind „cunoașterea și abordarea reciprocă între Răsărit și Apus”. Viena, 11.10.2014.

■ **Comunitatea siro-iacobită:**

Iacobitiții reprezintă creștinismul sirian de vest, cu centrul la Antiohia. Și-au luat numele de la Iacob Baradeul (misionar sirian), în anii 542-543. Datorită persecuțiilor continue la care au fost supuși, sirienii iacobitiți nu au reușit să se constituie într-un singur trup. Cu toate acestea, și-au păstrat unitatea, chiar dacă sunt răspândiți în diferite zone ale Siriei.

■ **Biserica Malancarei - Biserica lui Malabar:**

Biserica Malancarei și Biserica lui Malabar constituie comunități anticalcedonice independente între ele. S-au despărțit în anul 1972, însă păstrează legături de prietenie. Membrii acestora se mândresc cu originea lor din Sfântul Apostol Toma, cel care, după cum e cunoscut, a propovăduit și a suferit martiriul în India. În secolul al VII-lea, membrii acesteia s-au alipit Bisericii Siriene (iacobite), cu care sunt uniți și astăzi.

Să mai consemnăm că, în anumite perioade, un număr important de monofiziți a acceptat unirea cu Roma, rezultatul fiind formarea unor comunități de uniți precum cea a maroniților din Liban și cea a nestorienilor (haldeeni).

Timp de șaisprezece secole, anticalcedonienii au fost tratați de Biserica noastră caeretici monofiziți, motiv pentru care au rămas separați de trupul acesteia până în momentul căinței și al reacceptării adevărului. O mulțime de sfinți și părinți ai Bisericii noastre fac referire la dogmele greșite ale monofiziților, pe care le condamnă. De asemenea, mulți sfinți mărturisitori, precum Sfântul Flavian, Patriarhul Constantinopolului, și Sfântul Sfințit Mucenic Proterie, Patriarhul Alexandriei, au suferit martiriul și moartea pentru dogma cea dreaptă referitoare la cele două firi ale lui Hristos.

„...Diferența dintre noi și anticalcedonieni privește Preasfânta Persoană a Domnului și Dumnezeuului nostru, Mântuitorul Iisus Hristos. Sfinții noștri Părinți teofori, participanți la Sinodul al IV-lea Ecumenic, precum și la cele ce au urmat, au atras atenția asupra faptului că nu numai Eutihie, ci și Seviros și Dioscor nu mărturiseau dreapta credință în ceea ce privește Persoana Logosului Întrupat și a celor două firi neatinse ale acestuia, dumnezeiască și omenească, precum și asupra faptului că aceștia confundau cele două firi, propovăduind că Dumnezeu-Omul nu este Logosul lui Dumnezeu, adică cea de-a doua Persoană a Sfintei

Rugăciune comună cu ocazia întrevederii, la Ierusalim, dintre Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, Papa Francisc și Episcopul armean, din 25 mai 2014.

*Treimi, cea care și-a asumat firea omenească unind-o, în cadrul aceluiași ipostas, cu firea dumnezeiască, ci o altă ființă teantropică, rezultat al contopirii celor două firi” (vezi Sfânta Mănăstire „Grigoriu”, *Sunt anticalcedonienii ortodocși?*, Sfântul Munte Athos, 1995, p. 10).*

În paralel cu acest dezacord hristologic deosebit de important, anticalcedonienii resping întreaga teologie a Sinoadelor Ecumenice ce au urmat, al căror scop era clarificarea dogmei hristologice. „Este de mirare cum de se mai găsesc teologi ortodocși care să susțină faptul că Dioscor și Seviros nu sunt eretici... Dacă Biserica încetează să mai considere că Seviros este eretic și, ca atare, în afara Bisericii, cum să nu credem că acesta este chiar ortodox? Și cum acest lucru să nu constituie o insultă la adresa Bisericii și a lui Hristos, Capul acesteia, precum și la cea a Sfântului Duh?” (vezi

Sfânta Mănăstire „Grigoriu”, *Sunt anticalcedonienii ortodocși?*, Sfântul Munte Athos, 1995, p. 199)”.

Și Theodor Zisis, profesor universitar în cadrul Universității „Aristotel” din Salonic, condamnă punctul de vedere conform căruia diferențele dintre ortodocși și anticalcedonieni s-ar datora așa-zisei neînțelegeri și a interpretării greșite a terminologiei ortodoxe: „Nu este o chestiune de interpretare, ci de nesocotire a hotărârilor Sinoadelor Ecumenice” (vezi pr. Theodor Zisis, *Limitele Bisericii, Ecumenismul și papalitatea*, editura „Vryennios”, Salonic, 2004, p. 109).

Dincolo de discuțiile ce au loc în cadrul Comisiilor Mixte în baza a diferite criterii, cu orice scop și plecându-se de la diferite opinii, sau cu diplomație și declarații de dragoste, se impune să mărturisim faptul că, pentru a ajunge la orice fel de comuniune cu anticalcedonienii, va fi nevoie să trecem peste

Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu, participând la o manifestare religioasă a iacobiților sirieni de la Constantinopol.

„un bolovan imens, greu de mișcat: acela că anticalcedonienii nu recunosc Sinodul al IV-lea Ecumenic și nici pe cele trei care au urmat. Și nici nu vor putea să le accepte vreodată. Așa ceva este, prin însăși natura sa, de neconceput, având în vedere că anticalcedonienii provin din rândurile vechilor monofiziți și continuă să se împotrivescă hotărârilor Sinodului de la Calcedon, la fel cum au făcut și înaintașii lor. Iar dacă ar fi să-l recunoască ca ecumenic, ar trebui să-și renege propria ființă, împreună cu șaisprezece secole de istorie. O astfel de recunoaștere ar putea fi rezultatul unei pocăințe radicale, lucru care, până în ziua de azi, nu s-a mai observat” (revista „Mântuitorul”, 1 iulie 2012, http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/06/blog-post_6224.html).

Noi, însă, în calitate de membri ai celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserici, după cum mărturisim prin Simbolul de Credință,

„nu putem accepta un Hristos ale cărui două firi se suprapun, nefiind perfecte după perihoreză, în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedes-părțit, pentru că aceasta ar însemna că firea ome-nească nu a fost asumată corect de către Dumnezeu Logosul și, prin urmare, nu se vindecă și nu se îndumnezeiește. De asemenea, trebuie examinat nu cumva confundarea celor două firi ce se unesc în Persoana Logosului lui Dumnezeu să aibă urmări negative și asupra persoanelor umane care urmă-resc unirea cu Aceasta și pentru care Mântuitorul Iisus Hristos constituie Arhetip” (vezi Sfânta Mă-năstire Grigoriu, Sunt anticalcedonienii orto-docși?, Sfântul Munte Athos, 1995, p. 12).

„Confrunțați cu pericolul de a mânji curățenia și credința neasemuită a Bisericii noastre, al cărei centru este Capul, Domnul nostru Iisus Hristos, simțim nevoia să ne mărturisim credința ortodoxă fără adăugiri, neîntinată, intactă, ca pe o conti-nuare a celei mărturisite de Sfinții Părinți” (Ibidem).

Sugestie a Comisiei Sfintei Obști a Sfântului Munte Athos referitoare la dialogul dintre ortodocși și anticalcedonieni

Punctul de vedere ortodox conform căruia anticalcedonienii nu au respins niciuna dintre concepțiile lor eretice și, prin urmare, nu este posibilă unirea lor cu ortodocșii, a fost exprimat de Sfânta Obște, printr-un memoriu, la sugestia scrisă a Comisiei sfânt-comunitare abilitate. Redăm, în continuare, fragmente din aceste două texte.

„...Ca urmare a celor de mai sus, conchidem că nu sunt îndeplinite condițiile pentru unirea cu anticalcedoneenii, și că o eventuală unificare grăbită, cu tot ceea ce presupune aceasta, nu va duce la o unire armonioasă, drept pentru care nu va dura... Ne dorim ca acest memoriu să rămână doar un in-

diciu referitor la faptul că conștiința unei părți a Bisericii nu este împăcată cu cele hotărâte până acum și că aceasta nu va accepta niciodată unirea”.

Emisă la Sfântul Munte Athos, în data de 1 februarie 1994.

*Membrii Comisiei: arhimandrit Efrem, Sfânta Mănăstire „Vatopedu”, arhimandrit Epifanie, Sfânta Mănăstire „Dionisiu”, arhimandrit Gheorghe, Sfânta Mănăstire „Grigoriu” (vezi *Sunt**

anticalcedonienii ortodocși?, Sfântul Munte Athos, editura Sfintei Mănăstiri „Grigoriu”, 1995, p. 38-39)”.

Î.P.S. Petru, Mitropolit de Axomi, participând la slujba coptă de sfințire a apelor, în zi de Bobotează, împreună cu Natanail, locțiitorul tronului copt, la Addis Abeba, în luna ianuarie a anului 2013. La copti, sărbătoarea este cinstită prin manifestări religioase ce durează trei zile. Sfințirea apelor s-a făcut într-un rezervor special amenajat pe stadion, în prezența a 2000 de credincioși monofiziți, fiind transmisă în direct de diferite mijloace de informare. Prezența ierarhului ortodox la eveniment i-a scandalizat la maxim pe credincioșii ortodocși.

Memoriul Sinaxei Duple a Sfântului Munte Athos referitor la dialogul dintre ortodocși și anticalcedonieni

În urma sinaxei comune, reprezentanții și responsabili a 20 de Sfinte Mănăstiri de la Sfântul Munte Athos au procedat la redactarea... Memoriului referitor la dialogul dintre ortodocși și anticalcedonieni.

„...Conștientizând pericolul, respectiv unirea cu anticalcedoneenii, bazată pe argumente neortodoxe, ne-am tulburat profund. Cea care se află în pericol este credința noastră, cu care nu avem dreptul să ne jucăm. Ne simțim răspunzători să ne apărăm și să ne păstrăm dogma și ecleziologia Sfintei noastre Biserici fără adăugiri, așa cum le-am primit de la Sfinții Părinți. Este și motivul pentru care subliniem și, totodată, acuzăm faptul că: [...]

2. Urmare a hotărârilor Comisiei Mixte, autoritatea și autenticitatea Sfințelor Sinoade Ecumenice este contestată, iar căpetenii eretice anticalcedoneene precum Dioscor, Iacob, Seviros etc. nu mai sunt caracterizați drept eretici, ci ortodocși în atitudine. [...]

4. Comisia Mixtă nesocotește într-un total învățătura Sfinților Părinți referitoare la hristologia anticalcedonienilor. Sfinții Părinți (vezi Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Sofronie al Ierusalimului, Sfântul Anastasie Sinaitul, Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Fotie cel Mare, Sfântul Teodor Studitul, Sfântul Teodosie Chinoviarul etc.) consideră această învățătură ca fiind eretică, pe când Comisia Mixtă o consideră ca fiind ortodoxă și continuatoare a vechii credințe ortodoxe a Bisericii. [...]

Conform învățăturilor Sfinților Părinți și a conștiinței liturgice a Bisericii, chiar și monofizitismul moderat al lui Dioscor și al lui Seviros constituie erezie...

Toate acestea le reclamăm Patriarhiei Ecumenice, ierarhiilor Bisericilor Ortodoxe, sfântului cler și poporului credincios, declarând totodată că acționăm doar în virtutea sentimentului de răspundere și numai cu speranța reorientării de urgență a dialogului teologic pe baze corecte, astfel încât și noi, ortodocșii, să ne păstrăm neștirbită credința ortodoxă, iar anticalcedonienii să aibă posibilita-

Dineu oficial cu ocazia „Conferinței Diortodoxe” organizată în insula Kos, în data de 17 octombrie 2012. La conferință au luat parte ortodocși și toate facțiunile anticalcedoneene, ca și cum ar fi fost într-un tot ortodoxe. Scopul conferinței a fost discutarea chestiunilor care urmau să se regăsească pe agenda următorului Consiliu Mondial al Bisericilor (Busan, 2013), precum și formularea unui punct de vedere „ortodox” comun referitor la această chestiune, care să fie prezentat Consiliului Mondial al Bisericilor drept „mărturie ortodoxă”!!!

tea de a reveni la adevărata Biserică a lui Hristos, de care stau despărțiți de cincisprezece secole...

În cazul în care, însă - lucru pe care nu ni-l dorim - unirea se va înfăptui în ciuda unicului adevăr, declarăm explicit și categoric că Sfântul Munte Athos nu va accepta această unire mincinoasă.

Emisă azi, 14/17 mai 1995

și semnată, în unanimitate, de participanții la Sfânta Sinaxă, reprezentanți și responsabili ai celor 20 de Sfinte Mănăstiri de la Sfântul Munte Athos”.

(sursa: ziarul „Presa ortodoxă”, nr. 1130 din data de 16.06.1995).

Mărturisiri de credință aghiorite demne de reținut

I. Răspunsul Sfintei Mănăstiri Stavronichita (stareț Vasile Gontikakis) trimis Sfintei Obști, referitor la încetarea pomenirii Patriarhului Ecumenic Atenagora către, Sfânta Obște a Sfântului Munte Athos, Caries, 7 octombrie 1970, Preafericiei Sale, cu îmbrățișări frățești întru Domnul,

Ca răspuns la circulara dumneavoastră cu nr. 139/K/05.09.1970, mărturisim că ne-am bucurat în mod deosebit pentru faptul că atingeți o chestiune atât de importantă și că adresați întrebări serioase pentru care solicitați soluții. Ne întrebați: „*Participarea la care eveniment și care atitudine a Preafericitului Patriarh Ecumenic Atenagora ar fi cea mai potrivită atât pentru liniștirea conștiințelor tulburate, cât și pentru refacerea unității bisericești?*”

1. Din păcate, după cum dovadă stau numeroase declarații ale Preafericiei Sale Patriarhul, nu este vorba aici de greșeli de exprimare sau de inexactități ziaricești, ci despre convingeri stabile exprimate de-a lungul timpului, cu tot ceea ce acestea presupun. Prin urmare, din moment ce convingerile Patriarhiei Ecumenice, precum și calea urmată de Preafericitul Patriarh Ecumenic, după cum se vede, rămân aceleași, este greu ca un gest al acestuia să liniștească conștiința ortodoxă.

Mai exact, în ciuda opoziției părinților athoniți, în sfânta noastră mănăstire am continuat să pomenim, până de curând, numele Preafericiei Sale, cruțând astfel unitatea ecleziastică. Însă, după ce patriarhul a declarat că Filioque și primatul papal constituie doar simple tradiții, am încetat să-l mai pomenim, simțind că nu mai exista acea toleranță și nici timpul de așteptare necesar.

Astfel de declarații nu constituie doar respin-

gere a învățaturii inspirate de Dumnezeu și a celei dătătoare de viață a Sfintei Tradiții a Bisericii noastre, ci chiar bătaie de joc față de chinuitul popor al Apusului, cel care, obosit fiind de canicula și sterful marș pe căile de nepătruns și anhidre ale raționalismului cere, în cunoștință sau nu de cauză, apă din izvoarele mântuirii.

Convingerea exprimată de Patriarhul Ecumenic (referitor la primatul papal ca tradiție), precum și viziunea acestuia (referitor la modul de realizare a reunificării) nu doar îl înstrăinează pe acesta de conștiința ortodoxă și de poporul credincios, ci îl face să pară nesperios chiar și față de papă, cel care, în urma acestor declarații ale întâistătorului ortodox, a ținut să-și confirme încă o dată primatul, subliniind că reunificarea Bisericilor nu înseamnă „*trecerea, în plan secundar, a adevărului dogmelor*” sale. Prin urmare, cel ce imită acrobațiile patriarhale și ecumenice se dovedește nu doar nevrednic față de tradiția ortodoxă, ci nu dă dovadă nici măcar de o minimă seriozitate. Cu siguranță, faptul că Patriarhul evită un răspuns la întrebarea care i-a fost adresată, în cadrul conferinței de presă, de domnul Alexiou, certifică corectitudinea articolului la care facem referire și a paternității patriarhale a opiniilor exprimate.

2. ESTE DE NETĂGĂDUIT faptul că criza ecumenică a găsit Biserica Ortodoxă și, fără îndoială, și pe cea a Greciei, într-un moment de cumpănă a viețuirii lor teologice. Anemia teologică și lipsa duhului mântuitor sobornicesc și patristic la care facem referire își fac simțită de secole prezența în școlile noastre teologice, precum și în cuvântul propovăduit. Se constată, cu alte cuvinte, o diminuare a conștiinței ortodoxe, a relevanței organice a adevărului și a participării la viața bisericească. Drept urmare, cei care transmit dogma ca har dătător de viață și Sfânta Liturghie ca agiazmă a suflurilor și a trupurilor sunt din ce în ce mai rari. Ar fi, bineînțeles, nedrept și lipsit de coerență, din punct de vedere istoric, dacă am tăgădui renașterea studiilor patristice, așa cum se observă în ultimii do-

uăzei de ani. O simplă privire fie și doar asupra tezelor de doctorat și a studiilor teologice din ultimii ani ne convinge referitor la orientarea și grija pentru Sfinții Părinți. De asemenea, nu ne îndoim de faptul că dispunem de foarte mulți arhierii pregătiți (sau, după cum de place să îi numim, conservatori). **Însă nici iminenta renaștere patristică a teologiei și nici conservatorismul la care facem referire nu fac posibilă, deocamdată, explicarea bâlbelor întru mărturisirea exactă și fără echivoc a credinței.** Probabil va fi necesar să mai așteptăm încă o generație, pentru ca personalități capabile a mărturisi sincer credința ortodoxă, conform Sfintei Evanghelii a vieții, să se formeze și să ajungă la maturitate. **Astăzi, lenea și incapacitatea (parțială până la totală) de a întrebuința**

terminologia ortodoxă sunt consecința lipsei unei culturi dogmatice și a pierderii legăturii organice cu tradiția noastră bizantină vie și cu teologia liturgică. În locul acestora ni se oferă, la schimb, o ex-crescență malignă dublă: cea a unui ecumenism superficial care, exploatănd lipsa generală de teritorialitate, precum și indiferența caracteristică epocii, vorbește despre existență uniatică și cofederativă, fără a mai lua în considerare și minimalizând suportul ontologic al adevărului și al dogmei, și cea a unui anti-uniaticism orb, cu nenumărate tabere care se afurisesc între ele.

În timp ce Biserica este încercată de polarizarea acestor tendințe extreme, fiind amenințată de amputarea mărturiei sale adevărate, marile voci ecumeniste înmulțindu-se, în rândurile poporului

Hristos „Pantocrator”, frescă din cupola Bisericii Sfintei Mănăstiri „Stavronichita”, Sfântul Munte Athos.

evlavios și a „drojdiei” teologice se plămădește reacția mistică a opoziției. **În situația aceasta, Biserica este încercată de mii de ori mai mult, pentru că nu e vorba doar de o putere individuală care acționează, ci de relevarea forței care strivește și surpă îndrăzneala neîntemeiată a erezilor.** Nu este vorba aici doar de o greșală omească, ci despre amestecul dintre efemer și condamnatul cu secularitatea și îndărătnicia nemișcatei împărății a Bisericii. De vreme ce aceia care au primul cuvânt de spus în această chestiune întârzie să se manifeste, această conștiință sobornicească interioară a Bisericii este asumată de poporul credincios, păzitorul Ortodoxiei, al cărui „*suflet și inimă sunt una*”, dintotdeauna și de la un capăt la celălalt al creștinătății.

Ortodoxia are propriul său ecumenism. Prin ființa sa triadologică, a cărei extindere este de dorit, în sânul acesteia se realizează unitatea tuturor credincioșilor. Extinderea nu are loc, însă, la suprafața istoriei, asemeni unui eveniment extern impus de sus, ci se manifestă în interiorul ființei teantropice a Bisericii, ca eveniment liturgic și mistagogie triadologică. Este vorba aici de Cruce și Înviere, pentru care s-a sacrificat Fiul lui Dumnezeu și Care, pentru a menține această posibilitate, „*s-a dat în veci*”.

Din punct de vedere ecleziologic, ființa Bisericii este sobornicească. Din punct de vedere duhovnicesc, firea fiecărui ortodox este ecumenică. Trăim unul pentru celălalt, suferim și ne bucurăm pentru durerea, respectiv bucuria celui alt, ca și cum ar fi ale noastre. Durerea și bucuria pentru aproapele sunt speciale (Sfântul Simeon)

**Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, frescă din Biserica „Protaton”,
Sfântul Munte Athos.**

iar acest lucru nu ni se întâmplă pentru că noi hotărâm aceasta sau pentru că constituția noastră este de acest fel, ci datorită Botezului nostru în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh în urma căruia am renăscut, organizarea dumnezeiască a persoanei noastre fiind astfel restaurată. Sacrificul iubirii nu constituie sentimentalism efemer și perisabil, ci motiv de teofanie și nesticăciune. Partea bună a crizei prin care trecem este aceea că ne trezește din amorțeală, punându-ne față în față cu chestiuni dogmatice de viață și de moarte. Este vorba de șansa unică a teologiei adevărate de a renaște.

3. ÎN ACEASTĂ ATMOSFERĂ de chinuri teologice ale facerii, ne împărtășiți, logic, gândurile care vă preocupă, nu cumva gestul de a întrerupe pomenirea să constituie doar o simplă negare, care ne împiedică să vedem adevărul? Pentru că este nepermis să împovăram Biserica, într-o situație atât de dificilă, cu reacții negative, ce prevestesc schisma. Ne atrageți atenția că întreruperea pomenirii, ca obișnuință, precum și prelungirea acesteia, fără vreo grijă duhovnicească din partea noastră, poate constitui lucrare negativă, fiind o atitudine impusă nu de vreo stare de război, ci de inaugurarea unei tradiții înșelătoare, aceea de a nu fi pomenit (pe termen nedefinit și iresponsabil) episcopul locului. Fără îndoială, de această întrerupere se vor bucura doar dușmanii Bisericii. **Dacă, însă, întreruperea pomenirii constituie defnire, pe scurt, a atitudinii Sfântului Munte Athos față de uniatismul ecumenic, de ocolirea bazelor dogmatice și față de ruperea de Biserică datorită zelului individualist, atunci este pe deplin justificată. Iar dacă este o expresie a participării unice mistice și neadormite la viața și la durerea Bisericii, atunci constituie lucrare benefică.**

Pentru poporul credincios și luptător, sensibilitatea monahală vizavi de chestiuni de credință se constituie într-un indice al traiectoriei urmate și a vieții. În situația de față, însă, greutatea și responsabilitatea unei mărturisiri de credință ortodoxe

se află pe umerii credincioșilor, observându-se clar actualitatea și urgența acesteia în ceea ce ne privește. Dacă, însă, Sfântul Munte Athos dorește să își continue tradiția duhovnicească, va rămâne și pe mai departe un punct de stabilitate și speranță. În funcție de reacția sau de tăcerea sa, **va face dovada vechimii tradiției sale și, totodată, a actualității acesteia, aflată neîncetat sub ocrotirea Sfântului Duh.**

Oricum ar sta lucrurile, aprofundarea chestiunii referitoare la întreruperea pomenirii (și nu a reluării acesteia) și vegherea întru obligațiile noastre monahale contribuie, deocamdată, la refacerea unității și la liniștirea conștiințelor tulburate.

Pentru toate acestea, ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să întărească și această încercare a noastră pe care o facem din dragoste și bunătate frățască întru Domnul.

Arhimandrit Vasile, starețul Sfintei Mănăstiri „Stavronichita”, împreună cu frații săi întru Hristos

(sursa: ziar „Presa ortodoxă”, nr. 142 din 15.06.1971, p. 4)

Înger, amănunt din fresca „Nașterii” din lăcașul de închinăciune al Sfintei Mănăstiri „Vatopedu”, Sfântul Munte Athos

II. *Salutul de sprijin al Sfintei Obști a Sfântului Munte Athos adresat mulțimii de credincioși adunate la Atena pentru a exprima împotrivirea Bisericii față de iminenta vizită a Papei Ioan Paul la Atena*

*Rostit de starețul Sfintei Mănăstiri „Marea Lavră”, arhimandrit Prodrôm Lavriotis
(4 mai 2001)*

Părinți și frați,
Adunați aici, în calitate de reprezentanți ai Sfintei Sinaxe Duble a Sfințelor Mănăstiri de la Sfântul Munte Athos, vă adresăm salutul pascal „Hristos a înviat!”.

Biserica noastră suferă din nou, se află în agonie, se întristează. O tristețe profundă întuneacă bucuria pascală de anul acesta. Fără a ține cont de părerea poporului evlavios, reprezentanții societății elene și conducerea bisericească a patriei noastre îl întâmpină pe papa de la Roma. Mulți vor fi cei care se vor bucura și vor aplauda. În Grecia, însă, cetatea Ortodoxiei se prăbușește. Nu ca urmare a cruciadelor, nici a latinizărilor forțate, nici datorită viclenilor uniți, așa cum am văzut că s-a întâmplat pe vremuri în alte țări sau așa cum se întâmplă în

zilele noastre aici. Astăzi, deși papalitatea așteaptă cu nerăbdare, se mulțumește deocamdată cu recunoașterea sa internațională. Așa-zisul pelerinaj al papei la Pnîka nu poate avea alt înțeles decât acesta. Din păcate, însă, conducerea noastră bisericească nu a putut evi-ta primirea și recunoașterea. Poporul, însă, își unește vocile și protestează. **Papa este eretic. Papa nu înseamnă Biserică. Vaticanul este stat lumesc, cu diplomatie sumbră și politică prefăcută. Poporul ortodox nu-l va recunoaște niciodată pe papă și nici papalitatea. Poporul ortodox nu va accepta niciodată teoria referitoare la papalitate și Ortodoxie ca doi plămâni cu ajutorul cărora respiră Europa.** Dacă vom accepta această teorie, va însemna că vom accepta papalitatea ca pe un plămân sănătos, adică ca pe o Biserică adevărată și dreptmărturisitoare a lui Hristos, împreună cu axiologia sa greșită, care nesocotește credința noastră conform căreia doar **Biserica Ortodoxă este Biserică adevărată a lui Hristos, cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească.** Prezența noastră aici va fi interpretată în fel și fel de moduri. Cei care se conduc după criterii umaniste, o vor caracteriza drept fanatism și ură față de semeni. **Pentru noi, însă, constituie mărturisire de credință.** Pentru noi, primirea papei ca suveran al Bisericii înseamnă iertarea ereziei papiștașe, care constă în antropocentrism, respectiv în

Biserica Sfintei Mănăstiri „Marea Lavră”, Sfântul Munte Athos.

eclipsarea Teantropului Hristos de către locuitorul Său pământean. Este vorba, aici, de un motiv dogmatic de bază, pe care monahismul sfințitor, urmând exemplul părinților noștri teofori Sfântul Fotie cel Mare, Sfântul Marcu Eugenicul, Sfântul Grigorie Palamas, sfinții mucenici, mucenicii martirizați pe vremea patriarhului latino-cugetător Vecos, Sfântul Cosma Etolianul, Sfântul Nicodim Aghioritul și a tuturor celorlalți sfinți, nu-l poate trece cu vederea.

Pentru noi, primirea papei înseamnă iertarea unor crime mai vechi și mai noi săvârșite de papalitate împotriva popoarelor ortodoxe.

Pentru noi, primirea papei înseamnă iertarea uniatismului.

Pentru noi, primirea papei înseamnă reconsiderarea irepetabilității Bisericii și a mișcării sale mântuitoare.

Ne e greu să înțelegem cum poate fi adresat Europei apelul comun de a-și păstra rădăcinile creștine, de vreme ce papalitatea a deformat radical Sfânta Evanghelie încetând, după cum spune Dostoievski, să mai însemne creștinism și conducând la laicizare, ateism și materialism, adică la imaginea de azi a Europei postcreștine.

Ne e greu să înțelegem cum de e posibil să concluzeze, după cum se arată în comunicatul comun, papalitatea și Ortodoxia, de vreme ce papalitatea insistă, fără a se căi, prin adaosul Filioque la subestimarea Sfântului Duh devenind, prin aceasta, antropocentristă, pe când Ortodoxia rămâne nestrămutat sfânt-duhovnicească și teantropocentristă. Istoria a arătat că acesta este motivul principal pentru care au eșuat toate încercările de dialog, începând cu pseudo-sinodul unionist de la Ferrara-Florența și până la dialogul modern, întrerupt în ultima perioadă.

Ne e greu să înțelegem cum de e posibil să existe un apel comun adresat omenirii, din partea a două teologii și credințe radical diferite și opuse.

Cum de nu înțeleg acest lucru conducătorii noștri bisericești? Ne mirăm, de asemenea, cum de mulți dintre ziariști, intelectuali, oameni politici și democrați nu văd că **papalitatea, cu infailibilitatea și primatul său, constituie un totalitarism inacceptabil, asemănător acelor care strivesc persoana umană.** Oare să nu-l fi citit niciodată pe Marele Inchizitor al lui Dostoievski? Fraților,

înălțăm glas către Preabunul iubitor de oameni Hristos, pe care îl rugăm să ne păzească de acolo de sus, din ceruri, și să scape țara și poporul credincios de această mare ispită. Adresăm, cu toată smerenia, un ultim apel Preafericitului Hristodul, Arhiepiscop al Atenei și întregii Elade, precum și Sfântului Sinod al Bisericii Greciei, de a se dezice de cele hotărâte și de a asculta poporul luptător al lui Dumnezeu. Dăm asigurări evlaviosului popor că toți cei de la Sfântul Munte Athos rămân credincioși credinței strămoșești și teologiei Sfinților Părinți și Mărturisitori și că, cu ajutorul Harului Mântuitorului Iisus Hristos, nu vom recunoaște niciodată, direct sau indirect, papalitatea drept Biserică adevărată a lui Hristos. Desigur, avem în vedere faptul că nouă epocă și nouă ordine mondială pretinde confundarea adevărului cu minciuna, a Ortodoxiei cu erezia, a creștinismului cu celelalte religii. Ne rugăm ca, cu ajutorul Harului lui Hristos cel ce a pățimit și a înviat pentru noi, a rugăciunilor Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu și ale tuturor Sfinților Profeți, Apostoli, Părinți, Ierarhi, Martiri, Mărturisitori, Drepti, să nu cedăm și să nu ne lăsăm ademeniți de diferiți profeți falși.

Ne rugăm ca poporul credincios să rămână unit în jurul Bisericii, să nu alunece în rândurile ereticilor, ci **din interiorul Bisericii să lupte și să-și mărturisească credința, aducându-și mărturia conștiinței sale ortodoxe.**

Credem că ispita de azi va trece. Ortodoxia va ieși biruitoare, așa cum a făcut-o întotdeauna de-a lungul secolelor, pentru că ea constituie însăși prelungirea lui Hristos peste veacuri. De aceea, cuvântul nostru cel de pe urmă va fi unul de mângâiere și întărire.

Bucurați-vă, fraților, aceasta este izbânda ce mântuie lumea, aceasta este credința noastră.

Amin!

(revista „Vegheați”, nr. 9 din 27 mai 2001, p. 24-25)

**Proclamația părinților aghioriți către
poporul ortodox elen referitor la opoziția
Sfântului Munte Athos față de acțiunile
uniatiste ale Patriarhului Ecumenic
Atenagora (23 ianuarie 1964)**

Luând la cunoștință despre cele puse la cale în ultima perioadă împotriva credinței noastre ortodoxe neasemuite de rebeliunea papistă și de sloganurile uniastice ale Patriarhiei Ecumenice și ale colaboratorilor săi, părinții aghioriți semnatari ai prezentei, stareți, ieromonahi și monahi declarăm într-un glas că ne dezicem de tendințele unioniste și că rămânem fermi și nemișcați în credința noastră ortodoxă, urmând cele profetite de profeții inspirați și propovăduite de Sfinții Apostoli propovăduitori ai lui Dumnezeu, de mulțimea Sfinților Părinți teofori, de cele șapte Sinoade Ecumenice și de sinoadele locale care le-au urmat, având ca piatră de căpătâi pe Hristos, Dumnezeul nostru și, în general, insistând asupra celor pe care ni le învață credința noastră ortodoxă, fie în scris, fie prin Sfânta Tradiție și condamnând „uniastismul” sau „unirea”, așa cum o doresc unii. Dacă romano-catolicii și ceilalți eretici doresc să revină în sânul Ortodoxiei, să vină ei în genunchi și să ceară iertare, îmbrățișând întru totul Sfintele Dogme și Tradiția neasemuitei noastre credințe ortodoxe și nu să alergăm noi, ortodocșii, în brațele ereticilor. Adresăm un apel Preafericitului nostru Patriarh Ecumenic, să înceteze acțiunile sale în direcția uniastismului pentru că, în caz contrar, ne vom dezice și de dânsul. Declarăm, dintru început, că suntem hotărâți să luptăm până la ultima suflare pentru apărarea Ortodoxiei noastre, vărsându-ne chiar și sângele dacă acest lucru va fi necesar și imitându-i, astfel, pe predecesorii noștri, împreună cu Iosif Vrienios, spunând: *„Nu ne vom lepăda de tine, iubită Ortodoxie, nu te vom dezminți, slavă strămoșească. Nu te vom lăsa pe tine, maică evlavie. Întru tine ne-am născut, întru tine trăim și întru tine vom adormi. Iar dacă timpurile o vor cere, vom muri pentru tine și de o mie de ori”*.

Felicităm pe întâistătătorul Bisericii Ortodoxe a Greciei și întreaga ierarhie ortodoxă pentru atitudinea fermă în favoarea Ortodoxiei noastre, declarând că suntem alături de ei.

La Sfântul Munte Athos, în data de 23 ianuarie 1964.

Semnează,
Arhim. Gavriil, starețul Sfintei Mănăstiri „Dionisiu”, și frații săi întru Hristos,

Arhim. Visarion, starețul Sfintei Chinovii cu hramul „Sfântul Grigorie”, și frații săi întru Hristos,

Arhim. Haralamb, starețul Sfintei Mănăstiri „Simonos Petras”, și frații săi întru Hristos,

Monah Teoclr Dionysiatos, Sihăstria „Sfântul Gherasim”, ieromonah Gavriil duhovnicul, ieromonah Isihie Simonopetritul, Ghelasie Simonopetritul și ieromonah Neofit Simonopetritul,

Arhim. Evdochie, starețul Sfintei Mănăstiri „Xenofont”, și frații săi întru Hristos,

Epitropii Sfintei Mănăstiri „Iviru”, G. Agathangelos, ajutor de stareț Metodie fost, G. Gevasios și toți frații săi întru Hristos, Athanasie Iviritul,

Dreptul Sfântului Schit „Iviru”,

Ieromonah Nil și frații săi întru Hristos,

Ajutor de stareț Cosma Filoteitul, prim epitrop,

Ajutor de stareț Evmenie Filoteitul, prim epitrop,

Secretarul Sfintei Mănăstiri „Caracalu”, avva Eftimie Responsabilul,

Preacucernicii părinți isihaiști de la Provata, ieromonah Athanasie împreună cu frații (ruși), ieromonah Mitrofan, ierodiacon Dimitrie și frații, monah Matei de la Schitul „Sfântul Ioan Prodromul”.

Strigătul de agonie al părinților aghioriți contemporani

Scrisoarea părinților aghioriți contemporani a fost publicată în ziarul „Presa ortodoxă din 6 iunie 2014. În scrisoare, aceștia condamnă tăcerea și lipsa de reacție a Sfintei Obști față de cuvintele și lucrările ecumenistice ale Patriarhului Ecumenic Bartolomeu și a celor de aceeași convingere cu acesta. Tăcerea de azi a Sfântului Munte Athos scandalizează poporul lui Dum-nezeu, care așteaptă de la părinții aghioriți îndrumare pastorală exemplară în față panereziilor ecumenismului și ale uniaticismului care amenință Biserica noastră ortodoxă.

Suntem un grup de părinți aghioriți, viețuitori în afara Sfintelor Mănăstiri, respectiv în anexe ale acestora, precum sihăstriei, chilii, colibe și schituri.

Publicăm această scrisoare în semn de protest față de cele ce se întâmplă în patria noastră și la Sfântul Munte Athos, «Grădina Maicii Domnului».

Precizăm, dintru început, că nu suntem de acord cu cele ce se întâmplă în ultima perioadă, în special cu cele de factură ecumenistică și new-age. Chestiunile cu care nu suntem de acord sunt următoarele:

- Acțiunile ecumeniste ale Patriarhului Ecumenic, fără niciun protest din partea Sfintelor Mănăstiri, a Sfintelor Schituri și a altor lăcașuri de rugăciune. Primirea ecumeniștilor înseamnă, totodată, și acceptarea atitudinilor eretice ale acestora. Mai rea decât toate acestea este, însă, coliturghisirea cu cei recunoscuți drept ecumeniști.

- Indiferența totală a Sfintelor Mănăstiri față de chestiuni de credință și Sfântă Tradiție.

- Laicizarea tot mai accentuată a Sfântului Munte unde, în magazine și cafenele se servesc preparate tradiționale, dar și ale epocii noi, precum băuturi cu paiul. Așteptăm și frigăruiile.

- Mulți dintre pelerini sunt păcăliți atunci când cumpără obiecte făcute manual de la anumite magazine, crezând că sunt produse aghiorite, deși nu

sunt. Cele mai multe dintre mărfurile tranzacționate provin din China, România, Albania sau chiar de la musulmani, după cum s-a auzit mai deunăzi (de exemplu, un magazinăș de la Caries vindea icoane cu Sfânta Familie, adică logodnicul Iosif, Fecioara Maria și pruncul Hristos, de factură protestantă).

- Primirea unor personalități, respectiv a unor prim-miniștri, parlamentari, oameni politici etc. cunoscuți pentru legile antiortodoxe și antielene pe care le votează.

- Cei pomeniți în paragraful anterior sunt aceia care, cu toate că sunt masoni, rostesc Simbolul de Credință la rugăciunea de duminică, în Sfântul Lăcaș „Protaton” de la Caries.

- Sfintele Mănăstiri îi întâmpină pe aceștia cu toate onorurile și cinstea, deși sunt cei care, prin reglementările lor fiscale și cu tăierile salariale, sug sângele poporului credincios.

- Alăturarea oricărui fel de puteri, indiferent de natura acestora.

- Indiferența față de orice valoare, morală, tradiție, patrie, cultură și așa mai departe, pe care o impune conștiința masonă sau captivitatea în curentul new-age.

- Fondurile pentru lucrări de restaurarea la Sfântul Munte, în timp ce în afara acestuia oamenii simpli se sinucid pentru o farfurie de mâncare, iar alții caută resturi prin tomberoane de gunoi.

- Panerezia ecumenismului și atitudinea trădătoare slugarnică și indecisă a Sfintelor Mănăstiri.

- Indiferența Sfântului Munte Athos față de durerea, agonia și sărăcia în care trăiește poporul (puțini sunt cei cărora le pasă).

- Distrugerea sistemului educațional.

- Împânzirea patriei de pseudo-emigranți musulmani.

- Desființarea avatomului, deja ordonată. Ne induc în eroare, pentru că nici măcar nu le pasă de această instituție tradițională strămoșească.

● *Nu suntem de acord cu practica anumitor Sfinte Mănăstiri, care au lipit pe ușile de la intrare ale unor chilii în care viețuiesc monahi străini, ordine de părăsire a Sfântului Munte Athos. Unii călugări din țările ortodoxe vin, din când în când, la Sfântul Munte Athos din evlavie. Majoritatea dintre aceștia înfloresc întru ale viețuirii monahale, dând roade duhovnicești. Printre aceștia se mai află, câteodată, și unii nedoriți, bețivani, cerșetori, nesupuși și fără căpătâi. Unii dintre acești au tăiat cedri de pe Muntele „Athona”, ca să-și construiască chilii sau au procedat la felurite alte nelegiuiri. Cei ce se fac vinovați de acestea trebuie depistați și pedepsiți, nu însă toți monahii de alt neam, pentru că majoritatea dintre aceștia nu au niciun fel de posesiune, sunt asceți și virtuoși și de multe ori chiar mai buni decât monahii greci. Pe aceștia Maica Domnului îi dorește aici.*

● *Biserica Ortodoxă și Patriarhia Ecumenică să părăsească degrabă organismul ecumenist numit «Consiliul Mondial al Bisericilor», pentru că rămânerea și persistența lor în acesta va avea rezultate nimicitoare, scopul acestui organism fiind supunerea tuturor religiilor, a credincioșilor și a „Bisericilor” față de așa-zisa pan-religie. Așa cum a scris și Sfântul Iustin Popovici, «simplul fapt că*

Biserica Ortodoxă este membră a acestui Consiliu constituie trădare nemaiîntâlnită».

● *Neliniștea multor părinți aghioriți față de acceptarea de fonduri europene pentru restaurarea Sfintelor Mănăstiri de la Sfântul Munte Athos, ceea ce oferă euro-sioniștilor ocazia și dreptul de a-și impune scopurile și planurile ecumenistice și în acest loc sfânt.*

● *Nu suntem de acord cu Frăția dicefală la Sfânta Mănăstire „Esfigmenu”. Drept legal au doar «părinții locului». Să aibă grijă, însă, și părinții zeloți, să nu ajungă la extreme periculoase, precum rebotezarea celor ce țin de calendarul nou sau căutarea dreptății la Judecătoriile Ecumenistice.*

● *Toate cele arătate până aici au fost trecute pe hârtie nu pentru a judeca pe cineva, ci pentru a trezi mințile letargice, expuse pericolului de a înstrăina și de a perverti instituțiile tradiționale ale Sfântului Munte și ale Sfintei noastre Tradiții”.*

Semnează părinții aghioriți
(ziar „Presa ortodoxă”, nr. 2025 din 6 iunie
2014)

**Sfânta Mănăstire
„Xiropotamu”, Sfântul
Munte Athos.**

Atitudinea mărturisitoare a călugărului aghiorit

Scrisoare de răspuns a avvei Sava Lavriotul către Sfânta Obște a Sfântului Munte Athos, care îl cercetează pentru epistola sa mărturisitoare din data de 19.05/01.06.2014 prin care reclama întrevederea „pelerinală” a Patriarhului Ecumenic cu Papa de la Ierusalim. În epistola sa, avva Sava arăta:

„Vă mărturisesc că o mare parte a Sfântului Munte Athos este formată din părinți care și-ar da până și viața pentru draga lor Ortodoxie și, cu toate că sunt nevrednic să spun că mă număr printre aceștia, sunt de acord cu dânșii. Și aceasta nu doar de dragul de a ieși în evidență, ci pentru că, după cum ne învață Sfântul Grigorie Palamas, tăcerea este o a treia față a ateismului”.

La Sfânta Mănăstire a „Marii Lavre”, în data de 15.08.2014.

**Către,
Sfânta Obște a Sfântului Munte Athos**

Preacucernici Părinți,

Cu ocazia unei sinaxe ordinare recente a Sfintei Mănăstiri a „Marii Lavre”, de care aparțin, a fost lecturată o scrisoare a Sfintei Obști care mă privea pe mine, nesmeritul. În cuprinsul scrisorii, după ce era exprimată părerea de rău a Sfintei Obști, se solicita starețului Sfintei noastre Mănăstiri, arhimandrit Prodrom, să ia la cunoștință referitor la o chestiune serioasă.

Care era acea chestiune serioasă? Faptul că subsemnatul, adică eu, monahul Sava de la Sfânta Mănăstire lavriotă, publicasem în paginile ziarului „Presa ortodoxă” o scrisoare de luptă și de mărturisire cu titlul „Atitudinea Sfântului Munte Athos față de patriarhii filopapiști și ecumenism” (06.06.2014).

În această gazetă istorică, înființată și condusă, pentru mai bine de o jumătate de secol, de cuvioșii părinți Haralamb Vasilopoulos și Marcu Manolis, trimiseseră articole luptătoare o mulțime de monahi

aghioriți și egumeni, precum și clerici și laici din afara Sfântului Munte. Mai mult decât atât, unii dintre aceștia erau chiar colaboratori stabili ai gazetei. Dintre aceștia amintesc pe evlavioșii egumeni Gavriil Dionisiatis și Gheorghe Kapsanis, pe monahii Teoclit Dionisiatis, Moise Aghioritul, Nicodim Bilalis, dintre clerici, pe regretații părinți P.S. Episcop Augustin Kantiotis, Filoteu Zervakos, Epifanie Theodoropoulos, dintre evlavioșii laici Fotie Kontoglou și Constantin Mouratidis, iar dintre profesorii universitari preoțiți aflați încă în viață pe Gheorghe Metallinos, Theodor Zisis, Sarand Sarandos și pe mulți alții mai tineri.

Scopul tuturor acestora, precum și al ziarului este acela de a trezi conștiința ortodocșilor în fața pericolului evident al panereziei ecumenismului, cea mai rea și mai periculoasă dintre ereziile întregii istorii a omenirii. Cei pe care i-am amintit mai sus nu au pregetat să trimită epistole, redactate într-un limbaj muștrător, nici chiar Patriarhului Ecumenic Atenagora, cel care a inițiat, a întărit și a impus conducerilor biericești această nouă erezie.

După Patriarhul Ecumenic Dimitrie, care a continuat pașii făcuți de Atenagora, Patriarhul Ecumenic de azi, Bartolomeu a avansat și mai mult în ceea ce privește ecumenismul sincretist, procedând la deschideri teologice și liturgice periculoase față de toate ereziile precum monofizitismul, papismul, protestantismul și chiar și față de alte religii, precum iudaismul și islamismul. Mi-ar fi necesar mult spațiu pentru a aminti punctele de vedere eretice și actele anticanonice ale Patriarhului Ecumenic, despre care sper că ați luat cunoștință. Doresc doar să subliniez faptul că acesta a încetat să mai considere Biserica Ortodoxă ca pe Una, Sfânta, Sobornicească și Apostolicească, așa cum o mărturisim prin Simbolul de Credință, spunând că și ereziile sunt Biserici care au Botez și Sfinte Taine valabile și acceptând și laudând hotărârile rușinoase referitoare la papistași luate la Malaband (1993), pe cele luate cu ocazia Consiliului Mondial al Religiilor de la Porto Alegre, Brazilia (2006) și Busan, Coreea de Sud (2012), referitoare la protestanți precum și pe cele luate la Geneva

Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”, Sfântul Munte Athos

referitoare la monofiziți (1990). Hotărârile inacceptabile referitoare la monofiziți, pe care nu îi recunoaștem drept ortodocși, au fost criticate într-o serie de articole de regretatul părinte Gheorghe Kapsanis, pe când hotărârile de la Busan, strigătoare la cer datorită devierii lor eretice, au fost combătute, printr-un memoriu comun adresat Preafericitului Ieronim, Arhiepiscopul Greciei și expediat acestuia în luna octombrie a anului 2014, de Î.P.S. **Andrei**, Mitropolit de Driinoupoleos, Pogoniani și Konitsa, de Î.P.S. **Pavel**, Mitropolit de Glyfada, de Î.P.S. **Serafim**, Mitropolit de Kythira, de Î.P.S. **Cosma**, Mitropolit de Aitolia și Akarnania și de Î.P.S. **Ieremia**, Mitropolit de Gortyna și Megalopoleos.

Chiar mai rea în ceea ce-l privește pe Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu este imaginea sa în cadrul rugăciunilor comune alături de eretici, pentru care Sfintele Canoane prevăd pedeapsa cu caterisirea, sau oferirea Coranului anti-hrist musulmanilor, gest pe care l-au imitat, ulterior, și Preafericiții Patriarhi ai Alexandriei și ai Ierusalimului. În luna noiembrie a anului 2006 au avut loc, la Constantinopol, cu ocazia vizitei papei, nu doar rugăciuni comune, ci și îmbrățișări liturgice, care au trezit și cutremurat conștiințele ortodoxe. Tot atunci a fost rostit, de către papă, „Tatăl nostru” în timpul Sfintei Liturghii, acesta

fiind tămâiat de către diaconii ortodocși. De asemenea, au fost intonate și tropare în cinstea ereziarhului, precum și „*Binecuvântat cel ce vine întru numele Domnului*”.

Cu acea ocazie, mulți dintre părinți și aghioriți nu au rezistat față de batjocorirea Sfintele Canoane, a Sfintei Tradiții și a Sfinților Părinți și, înainte ca Sfânta Obște să reacționeze, întărindu-și reprezentanții în această direcție, au trimis o „Scrisoare deschisă către Sfânta Obște”, semnată de mai mult de 60 de ieromonahi și monahi cunoscuți și de părinți evlavioși, în cuprinsul căreia și-au exprimat tristețea adâncă și neliniștea referitor la câte se întâmplă în ceea ce privește învățătura Sfinților Părinți, subliniind. „*Cu și mai multă tristețe, suntem de părere că, în ultimii ani, conducerea duhovnicească a Sfântului Munte Athos nu înfruntă cu dârzenie și vifejie mărturisitoare aceste fenomene de apostazie, așa cum procedau în trecut părinții aghioriți. Patriarhul ne-a măsurat reacțiile și, pentru că le vede plâpânde și, de multe ori, chiar inexistente, avansează fără a întâlni obstacole, spre uniatismul cu nepocăitul papă, cel ce insistă întru ale ereziei. Ne-a măsurat forțele, bucurându-se ne-*

spus și pe durata ultimei sale vizite la Sfântul Munte Athos, unde ziceai că a venit pentru a solicita încuviințarea și binecuvântarea părinților aghioriți pentru cele câte planificase să săvârșească în continuare. Noi, ieromonahi și monahi smeriți, ca pe o mărturisire vă aducem la cunoștință că ne-am scandalizat datorită tăcerii și a lipsei de reacției venite din partea conducerii Sfântului Munte Athos și că, împreună cu noi, s-a scandalizat întregul popor credincios din Grecia și din întreaga lume. Toți aceștia așteaptă să audă vocea Sfântului Munte Athos”.

Întrebat fiind ce altceva mai scrisesem în umilul articol publicat, am precizat că am făcut referire și la faptul că Sfânta Obște nu a luat hotărârea de a-l muștra pe Patriarhul Ecumenic pentru cele întâmplate ci, doar confirmând cele arătate de cei 60 de părinți aghioriți referitoare la lipsa vigoriei și a curajului mărturisitor, s-a limitat la emiterea unui Comunicat de presă prin care condamna evenimentele în cauză.

Exact același lucru s-a întâmplat și în ceea ce privește întvederea recentă dintre Patriarhul Ecumenic Bartolomeu și Papa Francisc din luna mai a anului trecut, de la Ierusalim, care a fost criticată și prin semne dumnezeiești. Toate cele spuse și făcute cu acea ocazie i-a întristat și tulburat pe ortodocși. Pentru a nu știu câta oară, Patriarhul Ecumenic „i-a bucurat pe eretici, făcându-i de rușine pe ortodocși”. Și de această dată, mulți și-au pus întrebarea: „De ce tace Sfântul Munte? De ce nu i se aude vocea? Au încetat, oare, să mai fie valabile regulile instituite de Sfinții Părinți și de tradiția mănăstirească referitor la faptul că în special monahii nu trebuie să permită nicio inovație în ceea ce privește credința și că dintotdeauna aceștia au fost pionieri ai luptei pentru apărarea Sfintei Ortodoxii? Monahii aghioriți nu s-au ferit niciodată să mustre împărați, patriarhi, episcopi, chiar dacă a fost necesar să se sacrifice martiric sau să fie persecutați și întemnițați, așa cum s-a întâmplat în cazul Cuvioșilor Mucenici Aghioriți în timpul păstoririi patriarhului latino-cugetător Vecos (1274) sau cu părinți aghioriți (vezi Sfântul Grigorie Palamas), în timpul păstoririi Patriarhului latino-cugetător Calecas (1341-1351) și așa cum s-a întâmplat și mai deunăzi, când Sfântul Munte Athos a hotărât, în unani-

mitate, să întrerupă pomenirea Patriarhului Ecumenic Atenagora sau chiar și atunci când Sfintele Mănăstiri au fost presate, de către exarhul patriarhal, prin amenințări și pedepse, să reia pomenirea Patriarhului Ecumenic Dimitrie, dar acestea nu au cedat. Prin adrese expediate Sfintei Obști, Sfintele Mănăstiri „Caracalu”, „Simonos Petras”, „Sfântul Pavel”, „Xenofont”, „Constamonitu” și „Grigoriu” au avertizat că insistă în hotărârea neschimbată de a continua întreruperea pomenirii Patriarhului „în semn de protest, de vreme ce noul Patriarh Ecumenic Dimitrie I continuă pe linia urmată de Sfântul Sinod și trasată de Patriarhul Ecumenic Atenagora”. Mai mult, aceștia au atras atenția asupra faptului că există o hotărâre a Sfintei Sinaxe Duble Extraordinare (ședința 52 din data de 13.11.1971) care stabilește că „pomenirea Patriarhului Ecumenic rămâne să fie hotărâtă de fiecare Sfântă Mănăstire în parte, de vreme ce nu avem dreptul să încalcăm Sfintele Canoane, așa cum acestea au fost insuflate de Sfântul Duh în timpul Sinoadelor Ecumenice. Ne vom convinge de noul patriarh atunci când vom constata că acesta va reconsidera mărturiile eretice ale predecesorului său și nu va mai continua pe linia filopapistașă”.

Mai mult chiar, în scrisoarea sa de răspuns adresată Sfintei Obști, Sfânta Mănăstire „Simonos Petras” arată că, conform prevederilor Regulamentului de ordine interioară a Sinaxeii Duble extraordinare, „convocarea Sfintei Sinaxe Duble Extraordinare (ședința nr. 52 din data de 13.11.1971) constituie adunare națională și, prin urmare, Sfânta Obște nu are puterea de a anula hotărârile luate de aceasta”.

Precucernici Părinți,

Luând la cunoștință, la rândul meu, în calitate de monah, de această tradiție monastică aghiorită, precum și de structura sinodală a Bisericii, ai cărei membrii, fie ei și laici, au datoria de a vorbi, ori de câte ori credința le este pusă la încercare, am publicat acel articol în paginile ziarului „Presa ortodoxă”.

Astfel, consider că ar fi trebuit să lăudați acest act al meu și să mă felicitați pentru acesta și nu să solicitați Sfintei Mănăstiri de care aparțin să ia măsuri împotriva mea. De ce nu ați procedat în

Sfântul Epitaf, frescă de la Sfânta Mănăstire „Stavronichita”, Sfântul Munte Athos

acealși mod și în cazul a celor peste 60 de monahi aghioriți, în luna decembrie a anului 2006, care mustrară Sfânta Obște referitor la tăcerea și lipsa de atitudine a acesteia? Dacă cele pe care Sfinții Părinți le afirmă referitor la eretici și la cei apropiați lor, papistași și filopapistași, dacă cele spuse de Maica Domnului Sfinților Mucenici Zografiți referitor la dușmanii săi și ai Fiului Său constituie „*acuze nemaiauzite și inacceptabile*”, așa cum precizează și noua lege antirasistă, referitor la care Sfântul Munte Athos a tăcut din nou, atunci bucuros să-mi primesc pedeapsa pentru acordul meu cu Sfinții și cu Tradiția aghiorită, întristat fiind totodată din cauza acelor frați aghioriți ai mei care au ales să fie de partea dușmanilor credinței. În conștiința credincioșilor, nedumerire nu provoacă nici acei părinți aghioriți martirizați în timpul păstoririi Patriarhului Vecos, nici Sfântul Grigorie Palamas și cei care, împreună cu acesta, au luptat împotriva papei și a latino-cugetătorilor, nici părinții aghioriți care au întrerupt pomenirea Patriarhului Ecumenic și nici umilul și neînsemnatul articol publicat de mine, căruia i-ați acordat o importanță atât de mare.

Nedumerire provoacă doar cele ce, încă din epoca lui Atenagora, se întâmplă în Sfânta noastră Ortodoxie și care, în mod provocator, au sporit acum, în timpul păstoririi Patriarhului Ecumenic Bartolomeu. În măsura în care îmi revine răspunderea, personal consider că mi-am făcut datoria, fără să am pretenția „eroismului”, așa cum considerați. de asemenea, consideră că nu m-am rupt din

trupul Bisericii, motiv pentru care declar că falsificarea și interpretarea celor publicate de mine mă întristează.

Mulți dintre noi s-au bucurat de eroismul Sfintei Mănăstiri „Zografu”, cea care, urmând exemplul Cuvioșilor Martiri Zografiți, a solicitat Sfintei Obști să condamne spusele și faptele Patriarhului Ecumenic la Ierusalim, din timpul întrevederii sale cu papa pentru că, în mod contrar, va proceda la întreruperea pomenirii. Ne-am bucurat și în ceea ce privește hotărârea majorității reprezentanților din Sfânta Obște de a trimite Patriarhului Ecumenic, în scris, un protest și, totodată, o muștrare. Cu speranțe sincere, așteptăm ca după trei luni să fie publicate și actele Sfintei Mănăstiri „Zografu” și cele ale Sfintei Obști pentru ca, așa cum se cuvine, să se bucure ortodocșii, să se rușineze ereticii și să înceteze nedumerirea legată de tăcerea și lipsa de reacție din partea Sfântului Munte Athos.

Aceasta este o chestiune într-adevăr serioasă, și nu măsurile luate împotriva unui monah neînsemnat, cu voce slabă și ștearsă.

Considerând că mi-am făcut doar datoria, cu dragoste și grijă frățească întru Hristos,

Avva Sava Lavriotul

In încheierea studiului de față și odată cu prezentarea punctului de vedere aghiorit referitor la deschiderile ecumenistice antiortodoxe la care au procedat Patriarhii Ecumenici Atenagora și Dimitrie, precum și referitor la reacția Sfintei Obști a Sfântului Munte Athos până la momentul la care cei doi patriarhi au încetat să mai fie pomeniți, în inimile părinților aghioriți, precum și în cele ale creștinilor ortodocși conștienți, membri consecvenți ai Bisericii noastre, se nasc neliniști care ne umplu sufletele de agonie, nedumerire firească și întrebări chinuitoare. E vorba de acea neliniște plină de agonie izvorâtă din atitudinea ezitantă, chiar opusă, de astăzi față de erezii și eretici pe care o afișează Sfântul Munte Athos, întru totul opusă tradiției ortodoxe de secole, aceea de veghe și luptă.

Neliniștile, nedumeririle și întrebările presante ne urmăresc și în ceea ce privește atitudinea de azi a Sfintei Obști a Sfântului Munte Athos, a sfințiților egumeni, părinți și duhovnici ai noștri, de la care așteptăm, cu nerăbdare, să urmeze tradiția aghiorită.

Sfințiți egumeni, preacuvioși părinți și duhovnici, cu sinceritate, smerenie și inimă curată vă facem cunoscut gândul nostru călugăresc, mărturisindu-vă durerea și agonia din inimile și conștiințele noastre. Ne chinuie și ne mustră conștiința când vedem lejeritatea cu care Sfântul Munte Athos tratează chestiunile de credință. Ne chinuie și ne mustră conștiința când vedem că ne risipim toate puterile și inițiativele în activități pe cât de necesare, pe atât de neimportante în comparație cu lupta pentru apărarea credinței și pentru mântuirea noastră.

Ne opunem și ne ridicăm împotriva relaxării, a laicizării, a automulțumirii, care tind să se generalizeze în sfânta noastră obște, împotriva diplomației și a oficializării anumitor tactici și a tot ceea ce presupune schimbare a atitudinii noastre mărturisitoare și ezitante și a oportunismului.

Calea pe care se impune să o urmăm, cea a încercării și a greutăților și nu a confortului, a ușurinței și a delăsării, pe care le-am câștiga cu ușurință dacă ne-am conforma și însoți cu factorii de decizie politici, economici și religioși, ne-o luminează nenumărații martiri aghioriți mărturisitori ai adevărului.

Desigur, la fel de necesare și imperioase sunt și lupta pentru păstrarea integrității și a privilegiilor Sfântului Munte și a metoacelor acestuia și asigurarea resurselor necesare pentru întreținerea ansamblurilor de clădiri, ale obiectelor de tezaur, ale frățiilor și ale nenumăraților pelerini. Să nu uităm, însă, că privilegiul cel mai mare al nostru este, înainte de toate, acela de a apăra integritatea credinței și a tradiției noastre ortodoxe duhovnicești, isihaste și neptice.

În ciuda păcătoșeniei și a nimicniciei noastre, cu ajutorul Harului Domnului și a rugăciunilor Maicii noastre Născătoare de Dumnezeu, precum și ale sfinților noștri aghioriți, această tradiție vom urma.

Ca exemplu al vieții noastre monahale și stindard în lupta pentru păstrarea nealterată și fără inovații a credinței noastre îi vom avea pe martirii și mărturisitorii aghioriți, cei care nu au cedat în fața unora ca Vecos sau a Paleologilor, nici în fața

amenințărilor și a intimidărilor, pentru că nu s-au temut de penitențe și excomunicări.

Această este moștenirea pe care ne-au lăsat-o și pe aceasta avem datoria s-o urmăm. De acum nu mai avem posibilitatea de a opta pentru atitudini dublitate.

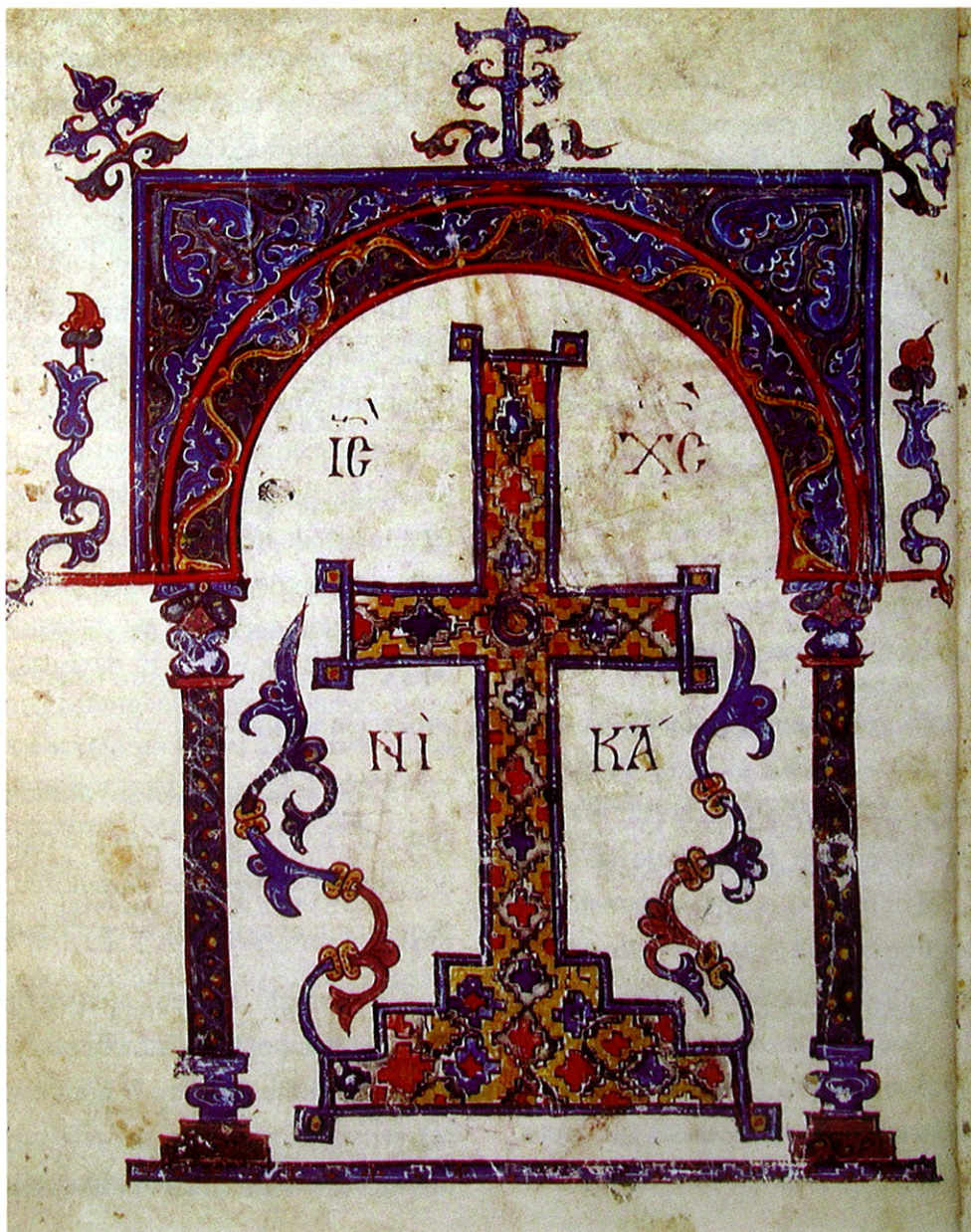
„...Așa cum scoicile se agață cu putere de stâncile de la malul mării ce scaldă Sfântul Munte, și noi, părinții aghioriți, trebuie să rămânem neclintiți pe această stâncă a tradiției noastre seculare, mereu treji și neînfricați, apărându-ne tradițiile patristice și repetând fără încetare:

Dacă tăcem atunci când ereziile amenință credința noastră, de ce ne mai aflăm aici, de atâția ani, cocoțați pe aceste stânci? Și cum am putea să-i

acceptăm pe latini, cu toate inovațiile lor și, în același timp, să aprindem zi de zi candela din fața Bisericii „Protaton”, acolo unde au fost martirizați Cuvioșii Ieromartiri, în frunte cu Sfântul Ieromartir Cosma Protosul, ce-i mustrau pe latino-cugetători și pe care azi îi cinștim ca sfinți?” (vezi monah Luca Filoteitul, *Sfântul Munte Athos, Ecumenism și lume*, editura „Palimpsest”, Salonic, 2009, p. 63-64).

De acum, răspundem cu toții personal, asumându-ne greutatea propriilor noastre opțiuni. Suntem pe deplin conștienți de hotărârile luate și de urmările ce decurg din acestea. Nu ne intimidă nici disprețul, stigmatizarea, desconsiderarea sau batjocura, dacă de acestea vom avea parte.

Sau Dumnezeu fie cu noi, sau nimeni!

Anexă specială

Papa Francisc la Fanar. Întrevedere frățească în Hristos sau decădere și uniatismul Ortodoxiei?

Cu doar câteva zile înainte de finalizarea prezentei ediții a avut loc mult mediatizată, de către ecumeniști, vizită a Papei Francisc la Fanar, și primirea cu onoruri a acestuia de către Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu. Din păcate, însă, vizita aceasta a constituit dovada indiscutabilă a toate câte am inserat în paginile acestui număr.

Mai precis, s-au repetat aceleași evenimente triste, urmându-se aceeași tactică mediatică, respectiv crearea de impresii, imagini sugestive și, înainte de toate, faptul împlinit. Se încearcă, așadar, într-un mod cu totul artificial, să se creeze impresia că

nimic nu ne mai desparte de papistași și că nu mai există niciun obstacol pentru comuniunea deplină și unirea cu aceștia.

Astfel, în timpul Sfintei Liturghii oficiate în Catedrala Patriarhală „Sfântul Gheorghe”, capii celor două Biserici au procedat la „îmbrățișarea liturgică”, într-un moment de vârf al slujbei ortodoxe, mai precis exact când arhieriei și preoții ortodocși participanți la Sfânta Liturghie își mărturiseau credința comună în Dumnezeu cel Întreit, îmbrățișându-se reciproc și închinându-se la Sfintele Daruri aflate pe Sfânta Masă. În acest moment sfânt și cu puțin înainte de rugăciune, Patriarhul Ecumenic a ieșit din Sfântul Altar și, îndreptându-se spre

Ereziarul Papa Francisc „binecuvintează” pe cei prezenți în Catedrala Patriarhală „Sfântul Gheorghe” din Fanar, după Doxologia săvârșită în cinstea sa. Vizita papei a fost caracterizată, de către Preafericitul Patriarh Ecumenic, drept „bucurie nespusă” și „dar nesperat” al lui Dumnezeu!

Preafericitul Patriarh Ecumenic rugându-se împreună cu Papa - întru Hristos frate iubit și neprețuit - la „Liturghia” papală săvârșită în după-amiaza zilei de sâmbătă, 29.11.2014, în lăcașul de cult papistaș de la Constantinopol.

tronul opus, pe care se afla Papa, a schimbat cu acesta „îmbrățișarea liturgică”, totul pentru a sugera uniatismul mincinos, întru credință, dintre ortodocși și papistași.

De asemenea, și de această dată au fost repetate rugăciunile comune, iar papa, care a rostit „Tatăl nostru”, intonând și polihronul, i-a binecuvântat pe credincioșii ortodocși. Mai mult chiar, Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu a reiterat recunoașterea papei drept Episcop canonic al Romei și a Vaticanului drept Biserică canonică.

Se are în vedere, astfel, așa-zisa „reunificare”, care să poată fi impusă ca rezultat al „mersului firesc” al lucrurilor, dinainte hotărâte însă și atent conduse în această direcție. Se încearcă, așadar, impunerea uniatismului mincinos, în primul rând mai mult ca realitate imaginară decât ca situație de fapt.

Cu ocazia ultimei vizite a papei la Fanar ni s-a confirmat, încă o dată, impunerea punctelor de vedere ale Vaticanului în ceea ce-i privește pe ortodocși și mult dorita unire cu aceștia. În ciuda tacticii mediatice ireproșabile a noului papă, a simplității și a spontaneității pe care acesta le manifestă în exterior, a gesturilor impresionante, a sărutărilor de mână și a plecăciunilor adânci în fața Preafericitului Patriarh Bartolomeu, țința

Papa Francisc binecuvântând poporul credincios imediat după Sfânta Liturghie, în incinta Bisericii Patriarhale „Sfântul Gheorghe” din Fanar, în 30.11.2014

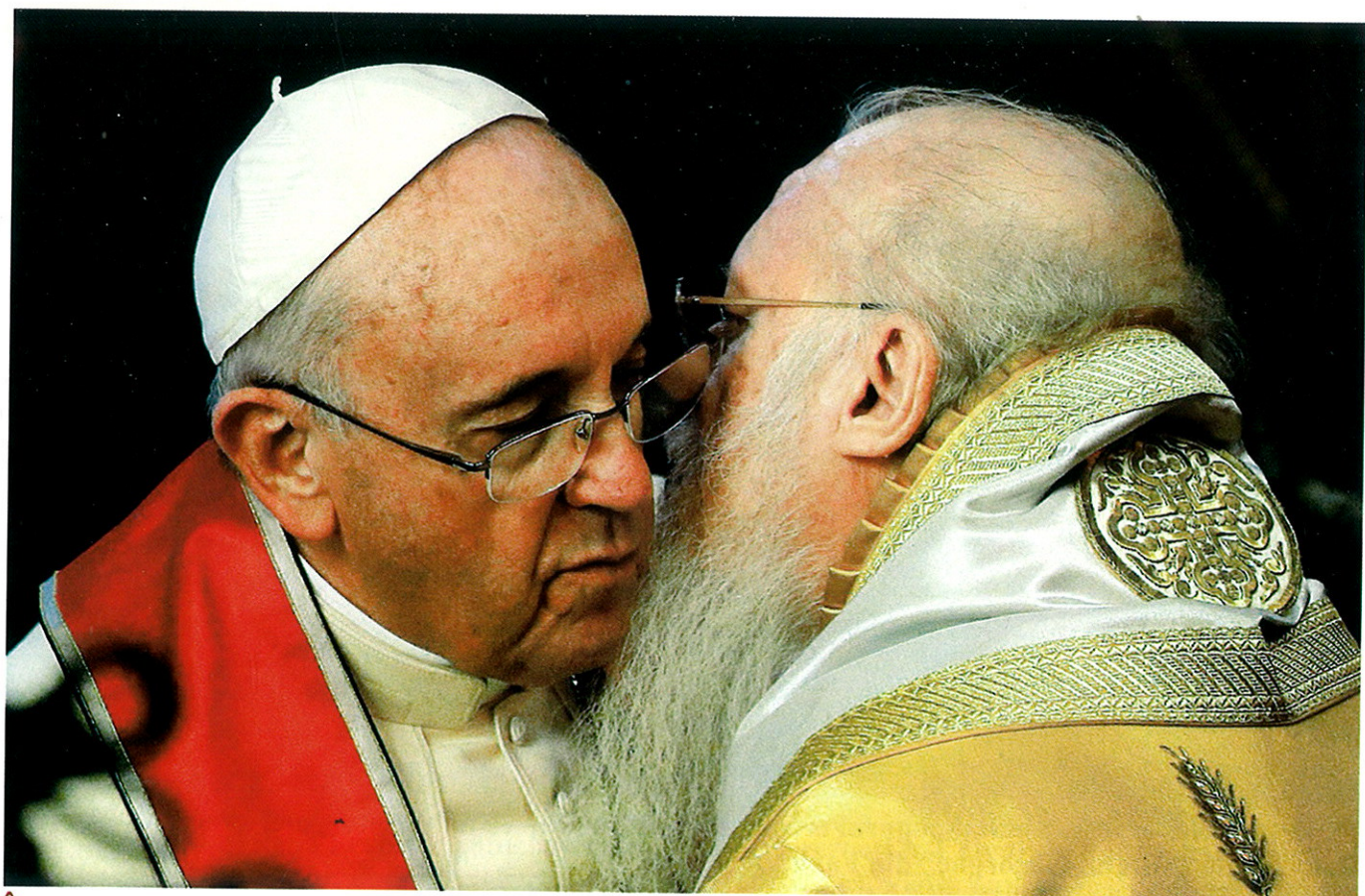
Vaticanului rămâne, dintotdeauna, impunerea, în cadrul *Dialogului*, a hotărârilor Conciliului II Vatican, precum și a unui uniaticism care, în virtutea „*varietății întru diversitate*”, să ocolească diferențele dogmatice existente. Același lucru ni l-a confirmat papa și în cuvântul adresat, în timpul Liturghiei de duminică de la Fanar, după cum urmează:

„Printr-o coincidență fericită, această vizită a mea

are loc nu cu mult timp după sărbătorirea a 50 de ani de la emiterea Decretului pentru ecumenism al Conciliului II Vatican (Unitatis redintegratio), pentru unitatea tuturor creștinilor. Este vorba de un text de importanță majoră, care inaugurează o nouă cale pentru întâlnirea dintre catolici și frații noștri creștini din alte Biserici și comunități religioase.

Papa Francisc și Preafericitul Patriarh Ecumenic salutând, de la balconul reședinței patriarhale, imediat după Sfânta Liturghie, în 30 noiembrie 2014.

Îmbrățișare liturgică între Preafericitul Patriarh Ecumenic Bartolomeu și Papa Francisc din timpul Sfintei Liturghii ortodoxe la Biserica Patriarhală „Sfântul Gheorghe” din Fanar, în 30 noiembrie 2014

Devierile și declarațiile reciproce de dragoste au devenit deja tradiție!

În linii mari, prin acest act **Biserica Catolică recunoaște că Bisericile Ortodoxe dețin Sfinte Taine valabile, iar în mod special, în virtutea succesiunii apostolice, Sfânta Taină a Preoției și a Euharistiei, prin intermediul cărora continuă să fie legate de noi cu legături indestructibile** (n. 15). De asemenea, decretul face referire și la faptul că, pentru a-și păstra neatinsă tradiția creștină și a duce la bun sfârșit reunificarea credincioșilor creștini din Răsărit și din Apus, de o importanță vitală este păstrarea și acceptarea bogatei moșteniri a Bisericilor răsăritene, nu doar în ceea ce privește tradițiile lor liturgice și duhovnicești, ci mai ales referitor la ierarhia canonică instituită de Sfinții Părinți și de Sfintele Sinoade, care reglementează viața acestor Biserici (vezi n. 15-16).

Consider important să subliniez faptul că respectarea acestor principii constituie o condiție vitală reciprocă pentru restaurarea totală a comuniunii dintre noi, fapt care nu înseamnă subordonarea unuia față de celălalt și nici asimilare, ci acceptarea tuturor darurilor pe care Dumnezeu le-a dăruit fiecăruia pentru a putea face cunoscută întregii lumi marea taină a mântuirii săvârșită de Domnul nostru Iisus Hristos prin mijlocirea Preasfântului Său Duh.

Doresc să asigur pe fiecare dintre dumneavoastră că, pentru a ne atinge scopul dorit, cel al comuniunii totale, **Biserica Catolică nu dorește să impună nicio condiție**, în afară de cea a mărturisirii credinței comune, și că suntem pregătiți să căutăm împreună, în lumina învățaturii Sfintei Scripturi și a experienței primului mileniu creștin, acele moduri în care se va asigura unitatea necesară Bisericii, în condițiile de azi. **Singurul lucru pe care și-l dorește Biserica Catolică și eu, personal, în calitate de Episcop al Romei, al Bisericii întâistătătoare a iubirii, este comuniunea cu Bisericile Ortodoxe.** O astfel de comuniune este întotdeauna rod al «iubirii lui Dumnezeu vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă» (Rom 5,5), a iubirii frățești ca expresie a legăturii duhovnicești și supranaturale care ne unește ca ucenici ai Domnului” (<http://www.amen.gr/article19910>).

Pornim pe calea regăsirii acestei comuniuni (communio) într-un ritm susținut și «fără vreo pretenție», cu păstrarea «tradițiilor noastre liturgice și duhovnicești» și a «ordinii canonice», adică exact

ceea ce fac și cu uniții!

Aceeași comuniune cu papistașii și-o dorește și o caută, din păcate, și Preafericitul Patriarh Ecu-
menic Bartolomeu, cel care, într-un salut adresat, nu cu mult timp în urmă, papei, arăta că „istoria și-a schimbat cursul, drumurile urmate de Bisericile noastre, când paralele, când intersectate, s-au întâlnit acum în această viziune comună a regăsirii unității pierdute. Dragostea dintre noi s-a revigorat, iar voința noastră de a duce la bun sfârșit tot ceea ce ne-am propus ni s-a oțelit, astfel încât să răsară din nou comuniunea noastră de credință într-unul și singur Sfânt Potir! Ni s-a deschis astfel calea spre Emaus, posibil una lungă și dificilă, însă fără întoarcere, Domnul însoțindu-ne pe aceasta în chip nevăzut, așa cum cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii» (Lc 24,35)” (<http://www.amen.gr/article19910>).

Dacă, însă, calea urmată de domnul Bartolomeu, aceea de deviere de la eclesiologia ortodoxă și de unire mincinoasă cu papistașii este una „fără întoarcere”, la fel de „fără întoarcere” trebuie să fie și devotamentul și atașamentul nostru față de moștenirea lăsată de Sfinții noștri Părinți. de partea cărora vom fi, pe care îi vom urma și de care vom asculta, păstrându-ne ca criteriu unic și sigur Dogmatica Ortodoxă și conștiința noastră bisericească.

„Precum au vestit Profeții, precum au învățat Apostolii, precum a primit Biserica, precum au dogmatizat Dascălii (Bisericii), precum a convenit (întreaga) creștinătate ecumenică, precum a strălucit harul, precum s-a arătat adevărul, precum a fost izgonită minciuna, precum a îndrăznit înțelepciunea, precum a biruit Hristos, așa cugetăm, așa grăim, așa vestim și cinstim pe Hristos adevăratul Dumnezeu nostru și pe sfinții Lui, în cuvinte, în scrieri, în gândiri, în jertfe, în biserici, în icoane pe Unul adorându-L și cinstindu-L, ca pe un Dumnezeu și Domn, iar pe ceilalți cinstindu-i pentru Stăpânul nostru obștesc ca pe autenticii Lui slujitori, acordându-le închinare potrivit relației. Aceasta este credința Apostolilor, aceasta e credința părinților, aceasta credința ortodocșilor, aceasta e credința care a întărit lumea (Sinodiconul Ortodoxiei, <http://www.tezaurul-ortodox.com>)”.

Comitetul de redacție

La întocmirea prezentei ediții au contribuit:

- Arhimandrit Ambrozie, stareț al Sfintei Mănăstiri „Zografu”
- Avva Gavriil Monahul, Chilia „Sfântul Hristodul”, Sfânta Mănăstire „Cutlumuș”
- Avva Ilarion Monahul, Sfântul Munte Athos
- Avva Eustratie Ieromonahul, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Sava Monahul, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Paisie Monahul, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Dorotei Monahul, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Iezechiel Monahul, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Arhimandrit Iosif, starețul Sfintei Mănăstiri Xiropotamu
- Avva Flavian Monahul, Chilia “Schimbarea la față”, Sfânta Mănăstire Xiropotamu
- Avva Dimitrie Ieromonahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Cosma Ieromonahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Evloghie Dimitrie Ieromonahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Veniamin Dimitrie Ieromonahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Atanasie Ierodiaconul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Iustin Ierodiaconul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Nectarie Ierodiaconul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Gheorghe Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Petru Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Simeon Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Gavriil Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Varsanufie Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Clement Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Nicodim Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Macarie Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Metodie Monahul, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Ioan, frate monah, Sfânta Mănăstire „Zografu”
- Ieromonah Dikaios Atanasie, Sfântul Schit „Prodromu”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Iulian Ieromonahul, Sfântul Schit „Prodromu”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ioil Ieromonahul, Sfântul Schit „Prodromu”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ieromonah Damaschin Popa, Sfântul Schit „Prodromu”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ieromonah Damaschin Răuș, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ieromonah Paisie, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ierodiacon Matei, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Efrem Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Serafim Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Daniil Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Valerian Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Varsanufie Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Isaac Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Gherasim Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Marcu Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Dometie Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Simeon Monahul, Sfântul Schit Prodromu, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Heruvim Monahul, Chilia „Sfinții Arhangheli”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Acachie Monahul, Chilia „Sfânta Treime”,

Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”

- Avva Isaia, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Morfonou, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Gheorghe Monahul, Sfânta Sihăstrie „Varlaam și Ioasaf”, Vigla, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Vlasie Monahul, coliba de trestii - Vigla, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ilie Monahul, Sfânta Sihăstrie „Nașterea Domnului Iisus Hristos”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră” Avva Pantelimon, Sfântul Antonie, Krya Nera, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Maxim Ieromonahul, Sfântul Antonie, Krya Nera, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Roman Ieromonahul, Sfântul Antonie, Krya Nera, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Partenie Monahul, Chilia „Sfântul Antonie”, Sfânta Ana, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ioachim Monahul, Chilia „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Teofil Ieromonahul, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Cosma Monahul, Chilia „Sfântul Dimitrie”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Grigorie Monahul, Chilia „Toți Sfinții”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Sava Ieromonahul, Chilia „Toți Sfinții”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Chiril Monahul, Chilia „Toți Sfinții”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Mihail Monahul, Chilia „Toți Sfinții”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire Marea Lavră
- Serafim Monahul, Chilia „Sfântul Serafim”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Pavel Monahul, Chilia „Sfântul Serafim”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Teoclit Monahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Onufrie Ieromonahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Hrisant Ieromonahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Azarie Ieromonahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Hariton Monahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Nichifor Monahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Prodrom Monahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ilarion Monahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Andrei Monahul, Chilia „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, Schitul „Sfânta Ana”, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Grigorie Ieromonahul, Sfânta Sihăstrie a Părinților aghioriți, (Daniilenii) Katounakia Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Daniil Monahul, Sfânta Sihăstrie a Părinților aghioriți, (Daniilenii) Katounakia Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Acachie Monahul, Sfânta Sihăstrie a Părinților aghioriți (Daniilenii), Katounakia Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ștefan Monahul, Sfânta Sihăstrie a Părinților aghioriți, (Daniilenii) Katounakia Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Nicodim Ieromonahul, Sfânta Sihăstrie a Părinților aghioriți (Daniilenii) Katounakia Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Maxim Monahul, Sfânta Sihăstrie a Părinților aghioriți (Daniilenii) Katounakia Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Toma Ieromonahul, Sfânta Sihăstrie „Sfântul Toma”, Sfânta Ana Mică, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Teolog Monahul, Sfânta Sihăstrie „Sfântul Toma”, Sfânta Ana Mică, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Filip Ieromonahul, Sfânta Sihăstrie „Sfântul Atanasie cel Mare”, Sfânta Ana Mică, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Hariton, Karoulia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Ioanichie Monahul, Karoulia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Simeon Monahul, Karoulia (Sârb), Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- David Monahul, Karoulia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Atanasie Monahul și însoțitorii (un monah), Sfânta Sihăstrie „Sfântul Sava”, Karoulia, Sfânta

- Mănăstire „Marea Lavră”
- Avva Pavel, Chilia „Sfânta Ana”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Avva Nectarie, Chilia „Sfântul Dimitrie”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Avva Anania, Chilia „Sfântul Eustațiu”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire Marea Lavră
 - Eustațiu Monahul, Chilia „Sfântul Eustațiu”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Avva Acachie, Chilia „Adormirea Maicii Domnului”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Porfirie Ieromonahul, Chilia „Adormirea Maicii Domnului”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Gherasim Monahul, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Nichifor Monahul, Chilia „Sfinții Neomartiri”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Avva Mihail, Chilia „Bunavestire”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Avva Porfirie, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Kavsocialivia, Sfânta Mănăstire „Marea Lavră”
 - Avva Cosma Ieromonahul, Chilia „Sfinții Constantin și Elena”, Sfânta Mănăstire „Filoteu”
 - Ilarion Monahul, Chilia „Sfinții Constantin și Elena”, Sfânta Mănăstire „Filoteu”
 - Dositei Monahul, Sfântul Munte Athos
 - Isaac Monahul, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Caries
 - Paisie Monahul, Chilia „Arhanghelilor Savvei”, Caries
 - Avva Nectarie Monahul, Chilia „Izvorul Tămăduirii”, Caries
 - Avva Nicodim Monahul, Chilia „Sfântul Nectarie”, Capsala
 - Avva Simeon Monahul, Chilia „Maicii Domnului Kazan”
 - Avva Nicodim Monahul, Caries (profesor pensionar)
 - Avva Nicolae Monahul, Chilia „Sfântul Dimitrie”
 - Avva Hariton Ieromonahul, Chilia „Înălțarea la cer”, Caries, Sfânta Mănăstire „Vatopedu”
 - Eufrosin Monahul și însoțitorii (3 monahi), Chilia „Sfântul Ioan Prodromul”, Sfânta Mănăstire „Caracalu”
 - Damaschin Monahul, Chilia „Sfântul Ioan Prodromul”, Sfânta Mănăstire „Caracalu”
 - Spiridon Monahul, Chilia „Sfântul Nicolae”, Sfânta Mănăstire „Cutlumuș”
 - Avva Onufrie, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Sfânta Mănăstire „Pantocrator”
 - Avva Antonie, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Sfânta Mănăstire „Pantocrator”
 - Pahomie Ieromonahul, Chilia „Toți Sfinții”, Capsala
 - Paisie Monahul, Chilia „Sfântul Haralamb” (cretan)
 - Paisie Monahul (hagiograf), Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Sfânta Mănăstire „Caracalu”, Caries
 - Avraam Ieromonahul, Chilia „Cuviosul Gherasim”, Caries, Sfântul Schit Cutlumuș
 - Gherasim Monahul, Chilia „Cuviosul Gherasim”, Caries, Sfântul Schit „Cutlumuș”
 - Arsenie Monahul, Chilia „Cuviosul Martir Gherasim”, Caries, Sfântul Schit „Cutlumuș”
 - Arsenie Ieromonahul, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Sfânta Mănăstire „Cutlumuș” (Panagouda)
 - Isaia Monahul, Chilia „Nașterea Maicii Domnului”, Sfânta Mănăstire „Cutlumuș” (Panagouda)
 - Hrisostom Ieromonahul, Chilia „Sfântul Spiridon” (Kerkyraioi)
 - Zenobie Monahul, Chilia „Sfinții fără de Arginți”, Sfânta Mănăstire „Pantocrator”
 - Paisie Monahul, Scaunul Cutlumușian
 - Arhimandrit Nicodim, Starețul Mănăstirii Filoteu
 - Arhimandrit Agatanghel, Starețul Mănăstirii Constamonitu

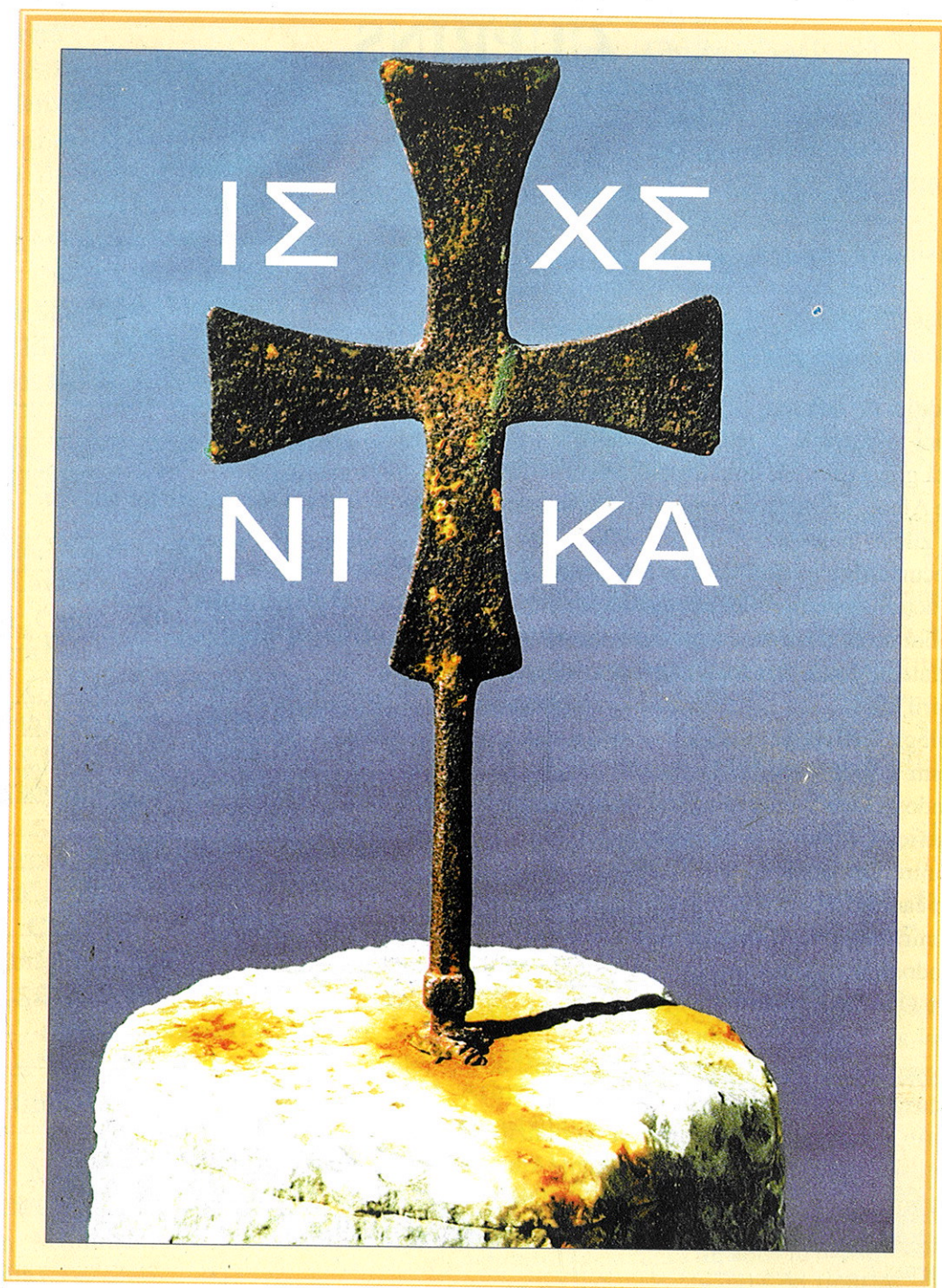
Datorită caracterului extraordinar al ediției de față, nu a existat timpul necesar pentru ca conținutul acesteia să fie adus în atenția mai multor părinți aghioriți, înainte de tipărire. Părinții aghioriți care sunt, însă, de acord cu conținutul acestuia și de partea celor care îl semnează, își pot declara acordul și își pot trimite semnătura la adresa de mai jos:

Părinți Aghioriți, cod poștal 63086, Caries,
Sfântul Munte Athos, C.P. 76.

Prezenta revistă a fost tradusă în limba română și tipărită prin bunavointa Părinților Aghioriți, semnatari ai prezentei editii a Revistei precum și domnului Profesor Universitar Ciprian-Lucrețius Suciuc, care a efectuat traducerea acesteia

CUPRINS

Notă asupra ediției de față	1
Sfinții Mucenici martirizați de latino-cugetători.....	5
„Binecuvântată glie aghiorită, timp de 700 de ani semănată”.....	8
Sfântul Munte Athos, mărturia de veacuri a dreptei credințe, și indiferența și tăcerea zilelor noastre.....	10
Ecumenismul zilelor noastre.....	13
Deschiderile ecumeniste ale Patriarhilor Ecumenici și atitudinea Sfântului Munte Athos.....	15
Declarațiile și acțiunile Patriarhilor Ecumenici și mărturisirile de credință ale părinților aghioriți, coroborate cu texte ale ecumeniștilor raportate la cele ale părinților athoniți	21
a) Dialogul bilateral dintre ortodocși și romano-catolici.....	22
„Dialogul iubirii”.....	24
„Dialogul teologic” oficial.....	26
Despre uniaticism și uniți.....	31
Teorii antiortodoxe încetățenite în cadrul dialogului cu papalitatea.....	37
Suferindă Biserica Ortodoxă, conform spuselor Papei Francisc.....	47
Diferențele dintre Ortodoxie și papalitate.....	50
b) Dialogul în cadrul Consiliului Mondial al „Bisericilor”.....	51
Ultimele întruniri importante ale Consiliului Mondial al Bisericilor.....	52
Teorii antiortodoxe în cadrul Consiliului Mondial al „Bisericilor”.....	56
Diferențe între Ortodoxie și Protestantism.....	62
Femei-episcopi ai „Bisericii” Anglicane.....	64
c) Rugăciuni comune cu eterodocșii și cu credincioșii de alte religii.....	67
Biserica ortodoxă condamnă de secole papalitatea.....	83
Părinții aghioriți despre anticalcedonieni și monofiziți.....	96
Sugestia a Comisiei Sfintei Obști a Sfântului Munte Athos referitoare la dialogul dintre ortodocși și anticalcedonieni.....	102
Memoriul Sinaxei Duple a Sfântului Munte Athos referitor la dialogul dintre ortodocși și Anticalcedonieni.....	103
Mărturisiri de credință aghiorite demne de reținut.....	104
Strigătul de agonie al părinților aghioriți contemporani.....	111
Atitudinea mărturisitoare a călugărului aghiorit.....	113
Epilog.....	117
Anexă specială -Papa Francisc la Fanar. Întrevedere frățească în Hristos sau decădere și uniaticismul Ortodoxiei?.....	119
Comitetul de redacție.....	124

Adresa poștală a revistei:

**Părinți Aghioriți,
cod poștal 63086,
Caries, Sfântul Munte Athos,
C.P. 76**

Sfinții Mucenici Zografiți (10 octombrie) martirizați de latino-cugetători și de Patriarhul Vecos, frescă de pe peretele nordic al lăcașului de închinăciune al Sfintei Mănăstiri „Zografu”. 1817, operă a pictorului bisericesc Mitrofan. Icoana reprodusă după volumul cu titlul *Icoane Făcătoare de minuni din Grădina Maicii Domnului, Sfânta Obște a Sfântului Munte Athos*, editura „Orizonturi contemporane”, 2013, p. 192

Troparul Sfinților Aghiorți, de un monah necunoscut. Glasul IV, pe larg.

Pe Cosma Protosul să-l laudăm, împreună cu Sfinții Mucenici Zografiți, părinți cu frică de Dumnezeu, și cu Sfinții Mucenici Vatopedini și cu cei Iviriți. Pentru că armă având doar Sfânta Cruce a Domnului, acești ostași, cuvioși și maritiri ai Sfântului Munte Athos, s-au împotrivit lui Vecos și înșelăciunii latino-cugetătoare.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Cuvine-se cu adevărat” („Axion Estin”), Biserica „Protaton”, Sfântul Munte Athos

Preasfântă
Născătoare
de Dumnezeu,
Fecioară,
speranța și
mângâierea
noastră,
Apărătoare
nebiruită a
Sfântului Munte
Athos, oprește
vorbele viclene
ale șarpelui
ridicat
împotriva celei
Una, Sfinte,
Sobornicești și
Apostolicești
Biserici,
descoperindu-ne
nouă, prin harul
tău, martirii cei
noi, teofori și
apărători ai
dreptei
credințe.
(Rugăciune).

Adunarea
părinților, a
tuturor celor
ce în Athos
viețuiesc, cu
credință astăzi
sărbătoresc și
cu bucurie
cântă, slăvind
pe Maica lui
Dumnezeu.
Fentru aceasta
și noi, în chip
minunat,
împreună cu
îngerii să o
preamărim pe
Născătoarea de
Dumnezeu,
cea pururea
birecuvântată.

**Troparul
Maicii
Domnului
„Cuvine-se cu
adevărat”
 („Axion
Estin”).
Caries,
Sfântul
Munte Athos,
glas IV**